Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

16 септември 2013 година*

„Конкуренция — Картели — Белгийски, германски, френски, италиански, нидерландски и австрийски пазар на оборудване за баня — Решение за констатиране на нарушение на член 101 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за ЕИП — Координиране на увеличения на цени и обмен на чувствителна търговска информация — Нарушаване на конкуренцията — Доказване — Определяне на размера на глобата — Сътрудничество по време на административното производство — Известие относно сътрудничеството от 2002 г. — Освобождаване от глоби — Намаляване на размера на глобата — Съществена добавена стойност — Насоки относно метода за определяне на глобите от 2006 г. — Принцип за недопускане на прилагане с обратна сила“

По дело T-380/10

Wabco Europe, установено в Брюксел (Белгия),

Wabco Austria GesmbH, установено във Виена (Австрия),

Trane Inc., установено в Piscataway, New Jersey (Съединени американски щати),

Ideal Standard Italia Srl, установено в Милано (Италия),

Ideal Standard GmbH, установено в Бон (Германия),

за които се явяват S. Völcker, F. Louis, A. Israel, N. Niejahr, avocats, г-н C. O'Daly, г-н E.Batchelor, solicitors, и г-жа F. Carlin, barrister,

жалбоподатели,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н F. Castillo de la Torre, г-н F. Ronkes Agerbeek и г-жа Гр. Колева, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение C (2010) 4185 окончателен на Комисията от 23 юни 2010 година относно производство по член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/39092 — Оборудване за баня) в частта, която се отнася до жалбоподателите, и за намаляване на размера на наложените им глоби,

* Език на производството: английски

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: г-жа I. Pelikánová, председател, г-жа K. Jürimäe (докладчик) и г-н M. van der Woude, съдии,

секретар: г-жа S. Spyropoulos, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 27 март 2012 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 С Решение C (2010) 4185 окончателен на Комисията от 23 юни 2010 година относно производство по член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/39092 — Оборудване за баня) (наричано по-нататък „обжалваното решение“) Европейската комисия установява, че е налице нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за европейското икономическо пространство (ЕИП) в сектора на оборудването за баня. Това нарушение, в което участвали 17 предприятия, било извършено през различни периоди от време между 16 октомври 1992 г. и 9 ноември 2004 г. и представлявало съвкупност от антиконкурентни споразумения или съгласувани практики на територията на Белгия, Германия, Франция, Италия, Нидерландия и Австрия (съображения 2 и 3 от обжалваното решение и член 1 от същото решение).

2 В обжалваното решение Комисията посочва по-конкретно, че констатираното нарушение се състои, първо, в координиране от производителите на оборудване за баня на годишните увеличения на цените и на други ценообразуващи елементи по време на редовни срещи в рамките на национални професионални сдружения, второ, в определяне и координиране на цените по повод на конкретни събития като повишението на цените на суровините, въвеждането на еврото и въвеждането на пътни такси, и трето, в съобщаване и обмен на чувствителна търговска информация. Освен това Комисията констатира, че определянето на цените в сектора на оборудването за баня следвало годишен цикъл. В този контекст производителите определяли ценови листи, които по принцип оставали в сила една година и служели като основа за търговските отношения с търговците на едро (съображения 152—163 от обжалваното решение).

3 Продуктите, до които се отнася обжалваното решение, са продукти за оборудване за баня, които спадат към една от следните три подгрупи продукти: кранове и фитинги, душ кабини и аксесоари, и керамичен фаянс (наричани по-нататък „трите подгрупи продукти“) (съображения 5 и 6 от обжалваното решение).

4 American Standard Inc., което през 2007 г. се преименува на Trane Inc., е американска група, която произвежда и търгува с керамичен фаянс, както и с кранове и фитинги с марката Ideal Standard. От 29 октомври 2001 г. европейската дейност на тази група в сектора е поета от American Standard Europe BVBA, понастоящем (от 2007 г.) Wabco Europe. Тази група притежава изцяло дъщерни дружества, които осъществяват дейност в шест държави членки на Европейския съюз, а именно, първо, Ideal Standard GmbH и Ideal-Standard Produktions-GmbH в Германия, второ, Standard SAS във Франция, трето, Ideal Standard Italia Srl в Италия, четвърто, от 2001 г. Metaalwarenfabriek Venlo BV, понастоящем (от 2005 г.) Ideal Standard Nederland BV

Europe, в Нидерландия, пето, Wabco Austria GesmbH, подадено през 2007 г. на Ideal Standard GmbH, в Австрия, и шесто, дъщерно дружество на последното в Белгия (съображения 21—26 и 1043—1049 от обжалваното решение).

5 Wabco Europe, Wabco Austria, Trane, Ideal Standard Italia и Ideal Standard ще бъдат наричани по-нататък общо „жалбоподателите“.

6 На 15 юли 2004 г. Masco Corp. и дъщерните му дружества, сред които Hansgrohe AG, което произвежда кранове и фитинги, и Hüppe GmbH, което произвежда душ кабини, информират Комисията за наличието на картел в сектора на оборудването за баня и искат да бъдат освободени от глоби на основание Известието на Комисията относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер по делата за картели (ОВ C 45, 2002 г., стр. 3, наричано по-нататък „Известие относно сътрудничеството от 2002 г.“) или поне размерът на глобите им да бъде намален. На 2 март 2005 г. Комисията приема условно решение за освобождаване от глоба на Masco на основание точка 8, буква а) и точка 15 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. (съображения 126—128 от обжалваното решение).

7 На 9 и 10 ноември 2004 г. Комисията, в приложение на член 20, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1), извършва внезапни проверки в помещенията на няколко дружества и национални професионални сдружения, които осъществяват дейност в сектора на оборудването за баня (съображение 129 от обжалваното решение).

8 На 15 и 19 ноември 2004 г. Grohe Beteiligungs GmbH и неговите дъщерни дружества (наричани по-нататък „Grohe“), както и жалбоподателите, искат съответно да бъдат освободени от глоби на основание Известието относно сътрудничеството от 2002 г., или поне размерът на глобите им да бъде намален (съображения 131 и 132 от обжалваното решение).

9 Между 15 ноември 2005 г. и 16 май 2006 г. Комисията, на основание член 18 от Регламент № 1/2003, изпраща искания за предоставяне на информация на няколко дружества и сдружения, които осъществяват дейност в сектора на оборудването за баня, сред които и жалбоподателите (съображение 133 от обжалваното решение).

10 На 17 и 19 януари 2006 г. Roca SARL, както и Hansa Metallwerke AG и неговите дъщерни дружества, искат съответно да бъдат освободени от глоби на основание Известието относно сътрудничеството от 2002 г. или поне размерът на глобите им да бъде намален. На 20 януари 2006 г. Aloys Dornbracht GmbH & Co KG Armaturenfabrik (наричано по-нататък „Dornbracht“) също иска да бъдат освободено от глоба или поне размерът на глобата му да бъде намален.

11 На 26 март 2007 г. Комисията приема изложение на възраженията, което е изпратено на жалбоподателите (съображение 139 от обжалваното решение).

12 От 12 до 14 ноември 2007 г. се провежда изслушване, в което участват жалбоподателите (съображение 143 от обжалваното решение).

13 На 9 юли 2009 г. Комисията изпраща на някои дружества, включително на жалбоподателите, писмо с изложение на фактите, като привлича вниманието им върху някои доказателства, на които възнамерява да се основе, за да приеме окончателно решение (съображения 147 и 148 от обжалваното решение).

14 Между 19 юни и 8 март 2010 г. Комисията изпраща допълнителни искания за предоставяне на информация съгласно член 18 от Регламент № 1/2003 на няколко дружества, включително на жалбоподателите (съображения 149—151 от обжалваното решение).

15 На 23 юни 2010 г. Комисията приема обжалваното решение.

16 В обжалваното решение, на първо място, Комисията приема, че описаните в точка 2 по-горе практики са част от общ план, който има за цел да ограничи конкуренцията между адресатите на решението, и че носят белезите на единно и продължавано нарушение, което обхваща посочените в точка 3 по-горе три подгрупи продукти и се простира на територията на Белгия, Германия, Франция, Италия, Нидерландия и Австрия (съображения 778 и 793 от обжалваното решение) (наричано по-нататък „констатираното нарушение“). В това отношение тя подчертава по-специално факта, че посочените практики съответстват на един повтарящ се модел, който се оказва един и същ в шестте държави членки, в които е проведено разследването на Комисията (съображения 778 и 793 от обжалваното решение). Комисията посочва също, че има национални професионални сдружения, които покриват всичките три подгрупи продукти и които тя нарича „координиращи организации“, национални професионални сдружения, чиито членове осъществяват дейност, свързана с поне две от тези три подгрупи продукти, които тя нарича „мултипродуктови сдружения“, както и специализирани сдружения, чиито членове осъществяват дейност, свързана с една от тези три подгрупи продукти (съображения 796 и 798 от обжалваното решение). Накрая, Комисията констатира, че е налице основна група от предприятия, която участва в картела в различни държави членки в рамките на координиращи организации и мултипродуктови сдружения (съображения 796 и 797 от обжалваното решение).

17 Що се отнася по-специално до жалбоподателите, Комисията приема, че те са участвали в нарушения, свързани с керамичния фаянс и с крановете и фитингите в различни периоди между 15 март 1993 г. и 9 ноември 2004 г. в Белгия, Германия, Франция, Италия и Австрия. Според Комисията обаче те не са отговорни за извършеното в Нидерландия нарушение, тъй като на тази територия нарушението е преустановено през 1999 г., тоест преди жалбоподателите да закупят през 2001 г. дъщерното дружество, което участва в него. Комисията достига до извода, че жалбоподателите са участвали в единно нарушение, доколкото са могли да предвидят разумно, че са били извършвани антиконкурентни действия преди 2001 г. (съображения 853—856 от обжалваното решение).

18 На второ място, за да изчисли размера на глобата, наложена на всяко предприятие, Комисията се основава на Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 (ОВ C 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките от 2006 г.“) (съображение 1184 от обжалваното решение).

19 В член 1 от обжалваното решение Комисията изброява санкционираните за нарушение на член 101 ДФЕС, а считано от 1 януари 1994 г. и на член 53 от Споразумението за ЕИП, предприятия за участието им в картел в сектора на оборудването за баня в Белгия, Германия, Франция, Италия, Нидерландия и Австрия за различни периоди от време между 16 октомври 1992 г. и 9 ноември 2004 г.

20 Що се отнася до жалбоподателите, член 1, параграф 1, точки 3—5 от обжалваното решение гласи:

„1) Следните предприятия са нарушили член 101 [ДФЕС], а считано от 1 януари 1994 г. и член 53 от Споразумението за ЕИП, като са участвали в продължавано споразумение или съгласувани практики в сектора на оборудването за баня на територията на Германия, Австрия, Италия, Франция, Белгия и Нидерландия в следните периоди:

[…]

3. Trane […], от 15 март 1993 г. до 9 ноември 2004 г.

4. W[abco] Europe [...], от 29 октомври 2001 г. до 9 ноември 2004 г., и W[abco] Austria [...], от 21 юли 1994 г. до 9 ноември 2004 г. Ideal Standard [...], от 19 март 2003 г. до 9 ноември 2004 г., Ideal Standard Produktions [...], от 30 октомври 2001 г. до 9 ноември 2004 г., Ideal Standard [SAS], от 10 декември 2002 г. до 9 ноември 2004 г., Ideal Standard Italia [...], от 15 март 1993 г. до 9 ноември 2004 г.

5. Ideal Standard Nederland [...], от 30 ноември 1994 г. до 31 декември 1999 г.“. [неофициален превод]

21 В член 2 от обжалваното решение Комисията налага глоби на посочените предприятия. Най-високата наложена глоба е тази на жалбоподателите, а именно 326 091 196 EUR. Що се отнася до жалбоподателите, член 2, параграф 3 от посоченото решение гласи:

„За посоченото в член 1 нарушения се налагат следните глоби:

а) 259 066 294 EUR наTrane [...];

б) 44 995 552 EUR [...] солидарно на W[abco] Europe [...] и на Trane [...];

в) 1 519 000 EUR [...] солидарно на W[abco] Austria [...], на W[abco] Europe [...] и на Trane [...];

г) 0 EUR [...] солидарно на Ideal Standard [SAS], на W[abco] Europe [...] и на Trane [...];

д) 12 323 430 EUR [...] солидарно на Ideal Standard Italia [...], на W[abco] Europe [...] и на Trane;

е) 5 575 920 EUR [...] солидарно на Ideal Standard [...], на W[abco] Europe [...] и на Trane [...];

ж) 0 EUR [...] солидарно на Ideal Standard Produktions [...], на W[abco] Europe [...] и на Trane [...];

з) 2 611 000 EUR [...] солидарно на W[abco] Austria [...] и на Trane [...];

и) 0 EUR на Ideal Standard Nederland [...]“. [неофициален превод]

Производство и искания на страните

22 На 8 септември 2010 г. жалбоподателите подават настоящата жалба в секретариата на Общия съд. С отделна молба, подадена на същата дата в секретариата на Общия съд, жалбоподателите искат делото да бъде разгледано по реда на бързото производство по член 76а от Процедурния правилник на Общия съд.

23 С решение от 19 октомври 2010 г. Общият съд (четвърти състав) отхвърля искането за решаване на спора по реда на бързото производство по член 76а от Процедурния правилник.

24 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (четвърти състав) решава да открие устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия по член 64 от Процедурния правилник поставя на страните писмени въпроси. Страните отговарят на тези въпроси в определения срок.

25 Устните състезания и отговорите на страните на въпросите, поставени устно от Общия съд, са изслушани в съдебното заседание от 27 март 2012 г.

26 Жалбоподателите молят Общия съд:

— да отмени частично член 2, параграф 3 от обжалваното решение в частта, в която им се налагат глоби, и доколкото е необходимо, член 1, параграф 1, точки 3 и 4 от посоченото решение,

— да намали размера на наложената им глоба,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

27 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли настоящата жалба,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

28 Най-напред, следва да се припомни, че съдебният контрол, упражняван от съда на Съюза върху решенията, приети от Комисията за санкциониране на нарушенията на правото на конкуренция, се основава на предвидения в член 263 ДФЕС контрол за законосъобразност, който се допълва, когато съдът е сезиран с искане в този смисъл, от пълната юрисдикция, призната на посочения съд по силата на член 31 от Регламент № 1/2003 в съответствие с член 261 ДФЕС (вж. в този смисъл Решение на Съда от 8 декември 2011 г. по дело Chalkor/Комисия, C-386/10 P, Сборник, стр. I-13085, точки 53, 63 и 64). Тази пълна юрисдикция дава право на съда да излезе извън рамките на обикновения контрол за законосъобразност на санкцията, да замени преценката на Комисията със своята преценка и в резултат на това евентуално да отмени, намали или увеличи размера на наложената глоба или периодична парична санкция (вж. Решение на Съда от 8 декември 2011 г. по дело KME и др./Комисия, C-272/09 P, Сборник, стр. I-12789, точка 103 и цитираната съдебна практика; вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 5 октомври 2011 г. по дело Romana Tabacchi/Комисия, T-11/06, Сборник, стр. II-6681, точка 265).

29 В светлината на посочената в предходната точка съдебна практика, на първо място, в рамките на контрола за законосъобразност на обжалваното решение следва да се разгледа искането на жалбоподателите за отмяна на членове 1 и 2 от обжалваното решение в частта, в която тези членове се отнасят до тях, и на второ място — искането на жалбоподателите Общият съд да упражни пълната си юрисдикция и евентуално да измени размера на наложените им от Комисията глоби.

А – *По представеното като главно искане за частична отмяна на обжалваното решение*

30 В подкрепа на жалбата си за отмяна жалбоподателите посочват четири основания. Първото основание е изведено от грешка при изчисляване на глобата поради отчитане на стойността на продажбите им на керамичен фаянс в Италия. Второто основание е изведено от това, че при изчисляване на размера на глобата Комисията е пропуснала да вземе предвид факта, че на основание точка 23, буква б), последно изречение от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. тя е освободила частично жалбоподателите от глоба за нарушенията в Белгия и Франция. Третото основание е изведено от факта, че Комисията е трябвало да отчете обстоятелството, че жалбоподателите първи са ѝ представили доказателства със съществен добавена стойност по смисъла на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. и че следователно размерът на глобата им е трябвало да бъде намален с 50 %, а не с 30 %. С

четвъртото основание жалбоподателите изтъкват, че като е приложила към фактите по делото Насоките от 2006 г. Комисията е нарушила забраната за прилагане на правните норми с обратна сила.

1. *По първото основание, изведено от грешка при изчисляване на глобата поради отчитане на стойността на продажбите на керамичен фаянс на италианския пазар на жалбоподателите*

31 Жалбоподателите поддържат по същество, че Комисията не е доказала надлежно наличието на разглежданото нарушение, доколкото се отнася до керамичния фаянс, продаван на италианския пазар в продължение на 11 години и 7 месеца, а именно в периода от 15 март 1993 г. до 9 ноември 2004 г., нито, a fortiori, участието им в посоченото нарушение. В това отношение те припомнят, че в съображение 1140 от обжалваното решение Комисията е поела задължението да изчисли размера на наложената на всяко предприятие глоба единствено въз основа на характеристиките, присъщи за извършеното от това предприятие нарушение, тоест с оглед на засегнатата територия и подгрупи продукти, и въз основа на действителната продължителност на участието му в посоченото нарушение. Ето защо общият размер на наложената им глоба трябвало да бъде намален с 75 %, тоест намаление от почти 248 милиона евро.

32 Комисията оспорва този довод.

33 Следователно трябва да се установи дали Комисията е доказала надлежно, че жалбоподателите са участвали в нарушението относно керамичния фаянс, продаван на италианска територия в периода от 15 март 1993 г. и 9 ноември 2004 г.

а) Припомняне на съдебната практика относно наличието и доказването на нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС

34 На първо място, що се отнася до самото наличие на картел, следва да се припомни, че съгласно член 101, параграф 1 ДФЕС са забранени като несъвместими с общия пазар всички споразумения между предприятия, решения на сдружения на предприятия и съгласувани практики, които биха могли да засегнат търговията между държавите членки и които имат за своя цел или резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на общия пазар.

35 За да има споразумение по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС, е достатъчно съответните предприятия да са изразили своята обща воля да възприемат определено пазарно поведение (Решение на Общия съд от 17 декември 1991 г. по дело Hercules Chemicals/Комисия, T-7/89, Recueil, стр. II-1711, точка 256 и Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело HFB Holding и др./Комисия, T-9/99, Recueil, стр. II-1487, точка 199).

36 Може да се счита, че е сключено споразумение по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС, когато е налице съгласуване на волите по принцип за ограничаване на конкуренцията, дори когато конкретните елементи на ограничението все още са предмет на преговори (вж. в този смисъл Решение по дело HFB Holding и др./Комисия, точка 35 по-горе, точки 151—157 и 206).

37 Понятието съгласувана практика обозначава форма на координация между предприятия, при която, без да се достига до същинска спогодба, съзнателно се заменят рисковете на конкуренцията с практическо сътрудничество (Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Комисия/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, стр. I-4125, точка 115 и Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Hüls/Комисия, C-199/92 P, Recueil, стр. I-4287, точка 158).

38 В това отношение член 101, параграф 1 ДФЕС не допуска каквото и да било установяване на пряк или непряк контакт между икономическите оператори, който е в състояние да повлияе върху пазарното поведение на настоящ или потенциален конкурент или да разкрие пред такъв конкурент поведението, което е решено да се възприеме или което се възнамерява да се възприеме на пазара, щом като тези контакти имат за цел или за резултат ограничаването на конкуренцията (вж. в този смисъл Решение по дело Комисия/Anic Partecipazioni, точка 37 по-горе, точки 116 и 117).

39 Обменът на информация е в противоречие с правилата на конкуренцията, когато намалява или премахва степента на неяснота относно функционирането на съответния пазар с произтичащо като последица от това ограничаване на конкуренцията между предприятията (вж. в този смисъл Решение на Съда от 2 октомври 2003 г. по дело Thyssen Stahl/Комисия, C-194/99 P, Recueil, стр. I-10821, точка 81 и цитираната съдебна практика).

40 Всъщност разгласяването на чувствителна информация премахва несигурността относно бъдещото поведение на конкурента и така, пряко или непряко, влияе върху стратегията на получателя на информацията (вж. в този смисъл Решение на Съда от 23 ноември 2006 г. по дело Asnef-Equifax и Administratión del Estado, C-238/05, Recueil, стр. I-11125, точка 51 и цитираната съдебна практика). Следователно всеки икономически оператор трябва да определя самостоятелно политиката, която възнамерява да провежда на вътрешния пазар, и условията, които възнамерява да предложи на своите клиенти (вж. Решение по дело Thyssen Stahl/Комисия, точка 39 по-горе, точка 82 и цитираната съдебна практика).

41 Макар да е правилно, че това изискване за самостоятелност не изключва правото на операторите да се адаптират разумно към установеното или очакваното поведение на своите конкуренти, то все пак се противопоставя категорично на всяко установяване на пряк или непряк контакт между такива оператори, което има за цел или резултат създаването на условия за конкуренция, които не биха отговаряли на нормалните условия на разглеждания пазар, като се имат предвид естеството на доставяните изделия или услуги, значимостта и броят на предприятията, както и обемът на посочения пазар (вж. Решение по дело Thyssen Stahl/Комисия, точка 39 по-горе, точка 83 и цитираната съдебна практика).

42 На второ място, що се отнася до събирането на доказателства за нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС, е необходимо да се припомни, че Комисията трябва да докаже установените от нея нарушения и да посочи доказателствата, които надлежно удостоверяват осъществяването на фактическия състав на нарушението (вж. в този смисъл Решение на Съда от 17 декември 1998 г. по дело Baustahlgewebe/Комисия, C-185/95 P, Recueil, стр. I-8417, точка 58 и Решение по дело Комисия/Anic Partecipazioni, точка 37 по-горе, точка 86).

43 Освен това, когато се произнася по искания за отмяна на решение на Комисията, с което се установява наличието на нарушение на правото на конкуренция и се налагат глоби на адресатите, съдът на Съюза осъществява контрол единствено по отношение на законосъобразността на обжалвания акт и следователно не може да замени преценката на Комисията със собствената си преценка (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 8 юли 2004 г. по дело JFE Engineering и др./Комисия, T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, Recueil, стр. II-2501, точка 174).

44 Ролята на съда, сезиран с жалба за отмяна срещу решение на Комисията, с което се установява наличието на нарушение на правото на конкуренция и се налагат глоби на адресатите, се състои в това да преценява дали доказателствата, на които се основава Комисията, са достатъчни за установяване на наличието на твърдяното нарушение (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 20 април 1999 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, известно като „PVC II“, T-305/94-T-307/94, T-313/94-T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 и T-335/94, Recueil, стр. II-931, точка 891).

45 Ако съдът има съмнения, те трябва да бъдат в полза на предприятието — адресат на решението за установяване на нарушение (вж. в този смисъл Решение на Съда от 14 февруари 1978 г. по дело United Brands и United Brands Continentaal/Комисия, 27/76, Recueil, стр. 207, точка 265). Следователно Общият съд не може да заключи, че Комисията надлежно е доказала наличието на разглежданото нарушение, ако той все още има съмнение по този въпрос (вж. в този смисъл Решение по дело JFE Engineering и др./Комисия, точка 43 по-горе, точка 177).

46 Всъщност при последното положение трябва да се има предвид презумпцията за невиновност, така както следва от член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, прогласена на 7 декември 2000 г. в Ница (ОВ C 83, 2010 г., стр. 1), на която член 6, параграф 1 от ДЕС признава същата правна стойност като на тази на договорите (вж. в този смисъл Решение на Съда от 22 ноември 2011 г. по дело KHS, C-214/10, Сборник, стр. I-11757, точка 37). Предвид естеството на разглежданите нарушения, както и естеството и тежестта на свързаните с тях санкции, презумпцията за невиновност се прилага именно в приложимите към предприятията процедури относно нарушения на правилата на конкуренция, вследствие на които могат да бъдат наложени глоби или периодични имуществени санкции (вж. в този смисъл Решение на Съда по дело Hüls/Комисия, точка 37 по-горе, точки 149 и 150, и Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Montecatini/Комисия, C-235/92 P, Recueil, стр. I-4539, точки 175 и 176, Решение на ЕСПЧ от 21 февруари 1984 г. по дело Öztürk, серия A, № 73 и Решение на ЕСПЧ от 25 август 1987 г. по дело Lutz, серия A, № 123-A).

47 Необходимо е Комисията да представи точни и непротиворечиви доказателства, за да обоснове твърдото убеждение, че нарушението е извършено (вж. в този смисъл Решение на Съда от 31 март 1993 г. по дело Ahlström Osakeyhtiö и др./Комисия, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 и C-125/85-C-129/85, Recueil, стр. I-1307, точка 127 и Решение на Общия съд от 6 юли 2000 г. по дело Volkswagen/Комисия, T-62/98, Recueil, стр. II-2707, точки 43 и 72).

48 Важно е обаче да се подчертае, че не е задължително всяко от приведените от Комисията доказателства да отговаря на тези критерии по отношение на всеки елемент на нарушението. Достатъчно е посочените от институцията улики, преценени в тяхната цялост, да отговарят на това изискване (вж. в този смисъл Решение по дело „PVC II“, точка 44 по-горе, точки 768—778, и по-специално точка 777, потвърдено по този конкретен въпрос с Решение на Съда от 15 октомври 2002 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P-C-252/99 P и C-254/99 P, Recueil, стр. I-8375, точки 513—523).

49 Освен това предвид общоизвестния характер на забраната за антиконкурентни споразумения не може да се изисква от Комисията да представи доказателства, които изрично удостоверяват наличието на контакт между съответните оператори. Фрагментарните и откъслечни доказателства, с които може да разполага Комисията, във всички случаи трябва да могат да бъдат допълнени по пътя на дедукцията, така че да е възможна възстановка на релевантните обстоятелства. Следователно съществуването на антиконкурентна практика или споразумение може да бъде логически изведено от определен брой съвпадения и улики, които, взети заедно, могат да представляват, при липсата на друго смислено обяснение, доказателство за нарушаване на правилата на конкуренцията (вж. в този смисъл Решение на Съда от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точки 55—57; Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Dresdner Bank и др./Комисия, T-44/02 OP, T-54/02 OP, T-56/02 OP, T-60/02 OP и T-61/02 OP, Recueil, стр. II-3567, точки 64 и 65).

50 Що се отнася до доказателствата, които могат да бъдат представени, за да се установи нарушение на член 101 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за ЕИП, принципът, който има предимство в правото на Съюза, е този на свободата при събиране на доказателствата (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 8 юли 2004 г. по дело Dalmine/Комисия, T-50/00, Recueil, стр. II-2395, точка 72).

51 Следователно евентуалната липса на писмени доказателства е от значение само при общата преценка на доказателствената стойност на съвкупността от посочени от Комисията улики. Обратно, сама по себе си тя не позволява на засегнатото предприятие да оспори валидно твърденията на Комисията, като представи друго обяснение на фактите. Такъв е случаят само когато представените от Комисията доказателства не позволяват да се докаже недвусмислено и без да е необходимо тълкуване, че е налице нарушение (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 12 септември 2007 г. по дело Coats Holdings и Coats/Комисия, T-36/05, непубликувано в Сборника, точка 74).

52 Що се отнася до доказателствената стойност на отделните доказателства, единственият уместен критерий за преценката на представените доказателства е тяхната достоверност (Решение по дело Dalmine/Комисия, точка 50 по-горе, точка 72).

53 Освен това Комисията трябва да докаже и продължителността на нарушението, тъй като същата е конститутивен елемент на понятието за нарушение по член 101, параграф 1 ДФЕС. В това отношение посочените в точки 40—50 по-горе принципи са приложими (вж. в този смисъл Решение на Съда от 21 септември 2006 г. по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, C-105/04 P, Recueil, стр. I-8725, точки 95 и 96). Освен това съдебната практика изисква при липсата на преки доказателства, въз основа на които да може да се установи продължителността на дадено нарушение, Комисията да се основе поне на доказателства, свързани с достатъчно близки по време факти, така че да може разумно да се приеме, че това нарушение е продължавало без прекъсване между две конкретни дати (вж. Решение на Общия съд от 16 ноември 2006 г. по дело Peróxidos Orgánicos/Комисия, T-120/04, Recueil, стр. II-4441, точка 51 и цитираната съдебна практика).

54 Накрая, посочената в точки 35—53 по-горе съдебна практика е приложима по аналогия към член 53, параграф 1 от Споразумението за ЕИП.

б) Кратко изложение на съображенията, поради които в обжалваното решение Комисията решава да санкционира жалбоподателите за участието им в нарушение в Италия

55 В обжалваното решене Комисията прави три основни констатации относно участието на жалбоподателите в картел, свързан с керамичния фаянс в Италия.

56 Първо, както признават жалбоподателите в искането си да се ползват от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., от началото на 90-те години до 1995 г. или 1996 г. те са участвали в незаконни обсъждания относно керамичния фаянс в Италия в рамките на сдружението Federceramica, съставено от производители на този продукт. Тъй като обаче тези обсъждания са проведени преди началната дата на нарушението, която Комисията възприема в обжалваното решение, за да санкционира жалбоподателите, а именно 15 март 1993 г., Комисията изрично ги е взела предвид, доколкото „разкриват общата схема на поведение на някои производители ([жалбоподателите] и Pozzi Ginori [SpA]), които също са участвали в прилаганите в рамките на [професионалното мултипродуктово сдружение] Euroitalia антиконкурентни практики“, считано от 15 март 1993 г. (вж.съображения 409 от обжалваното решение, както и бележки под линия 501—505 от посоченото решение).

57 Второ, от 15 март 1993 г. до 15 октомври 2004 г. — точните дати, възприети от Комисията по отношение на продължителността на нарушението относно керамичния фаянс в Италия — жалбоподателите са участвали в срещи, по време на които са координирани увеличенията на цените на крановете и фитингите, от една страна, и на керамичния фаянс, от друга, в рамките на Euroitalia. Що се отнася по-специално до керамичния фаянс, редовните увеличения на цените, както и другите ценови елементи, като минималните цени и намаленията, са били обсъждани по същия начин и на същите срещи, на които са били обсъждани крановете и фитингите, което следва по-специално от протоколите, водени по време на срещите на Euroitalia от 9 юли 1993 г., 12 март 1996 г., 31 януари 1997 г., 15 октомври 1999 г., 21 януари 2000 г. и 14 февруари 2003 г. (вж. съображения 411—460 от обжалваното решение и бележки под линия 506—580 от посоченото решение, както и приложения 6 и 7 към него, които се отнасят до датите на срещите на Euroitalia и на групата Michelangelo).

58 Трето, от 12 март 1996 г. до 25 юли 2003 г. жалбоподателите са участвали в срещи в рамките на Michelangelo, по време на които, подобно на срещите, организирани в рамките на Euroitalia, са били посочвани цените на керамичния фаянс, което било видно от протоколите, водени по време на срещите от 12 май 2000 г. и от 20 юли 2000 г. (вж. съображения 411—460 от обжалваното решение и бележки под линия 506—580 от посоченото решение, както и приложения 6 и 7 към него, които се отнасят до датите на Euroitalia и на Michelangelo).

в) Анализ на доказателствата, които приема Комисията, за да установи наличието на нарушение относно керамичния фаянс в Италия в периода от 15 март 1993 г. до 9 ноември 2004 г.

59 Жалбоподателите изтъкват, че макар, както признават по време на административното производство, да са участвали в нарушение относно крановете и фитингите в Италия, от този факт Комисията все пак не можела валидно да заключи, че са участвали в нарушение и относно керамичния фаянс на тази територия, при положение че не са налице достатъчно доказателства за такова нарушение.

60 Комисията оспорва тези доводи като изтъква, от една страна, че липсата на оспорване по време на административното производство от жалбоподателите представлява допълнително доказателство за участието им в нарушението относно керамичния фаянс в Италия, и от друга страна, че е доказала надлежно участието им в това нарушение.

61 Най-напред следва да се установи дали, както изтъква Комисията, жалбоподателите са пропуснали да оспорят участието си в нарушението, доколкото това нарушение се отнася до керамичния фаянс, и след това да се прецени дали Комисията е събрала достатъчно доказателства, за да заключи, че жалбоподателите са участвали в посоченото нарушение.

По оспорването от жалбоподателите по време на административното производство на наличието на нарушение относно керамичния фаянс в Италия в периода от 15 март 1993 г. до 9 ноември 2004 г.

62 Най-напред, следва да се припомни, че според съдебната практика, макар изричното или мълчаливо признаване на фактически или правни обстоятелства от страна на дадено предприятие по време на административното производство пред Комисията да може да съставлява допълнително доказателство при преценката на основателността на подадена по съдебен ред жалба, то не би могло да ограничи самото упражняване на правото на обжалване пред Общия съд, с което разполагат физическите и юридическите лица по силата на член 263, четвърта алинея ДФЕС (Решение на Съда от 1 юли 2010 г. по дело Knauf Gips/Комисия, C-407/08 P, Сборник, стр. I-6375, точка 90).

63 Следователно трябва да се установи дали в изложението на възраженията, което е единственият документ, на който се позовава Комисията в подкрепа на доводите си, тя е приела, че жалбоподателите са участвали в нарушението относно керамичния фаянс в Италия, и след това да се установи дали, както посочва Комисията, жалбоподателите са пропуснали да оспорят тези твърдения за нарушение в отговора си на посоченото изложение.

64 На първо място, следва да се посочи, че в точка 256 от изложението на възраженията Комисията е приела, че в периода от 1990 г. до края на 2004 г. на италианския пазар е съществувала система за редовен обмен на информация за увеличенията на цените между производителите на оборудване за баня. Комисията добавя, че съответните предприятия са се срещали „в рамките на Euroitalia и на Michelangelo и са обсъждали цени на срещите на Federceramica и Anima“. В точка 257 от посоченото известие Комисията уточнява, че на срещите на Federceramica „се обменяли ценови листи, информация за увеличения на цените и друга информация за италианския пазар“ на керамичен фаянс. В това отношение в бележка под линия 592 от посоченото известие Комисията препраща към искането на жалбоподателите за намаляване на размера на глобата им. Освен това в точка 260 от посоченото известие се уточнява, че в това искане жалбоподателите са изтъкнали, че срещите, провеждани в рамките на Federceramica, са били преустановени през 1995 г. или 1996 г. В точки 259 и 261—277 от посоченото известие Комисията описва увеличенията на цените, които са обсъждани на срещите на Euroitalia и на Michelangelo.

65 От посочените в точка 64 по-горе констатации е видно, че макар от изложението на възраженията да следва ясно, че според Комисията е налице картел в сектора на оборудването за баня в Италия в периода от 1990 г. до 2004 г., тя е споменала наличието на картел относно керамичния фаянс само във връзка с антиконкурентните обсъждания, които са се провеждали рамките на Federceramica от 1990 г. до 1995 г. или 1996 г., което отразява това, за което са я информирали жалбоподателите в искането си, подадено на основание Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

66 На второ място, от една страна, в точка 138 от отговора си на изложението на възраженията жалбоподателите посочват изрично, че всички твърдения на Комисията, които се съдържат в посоченото изложение и които се отнасят по-специално до картела на италианския пазар на керамичен фаянс, се основават на искането им да се ползват от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., и че ако като тази информация бъде извадена от преписката, Комисията няма да може да санкционира такова нарушение. По тази причина жалбоподателите изтъкват и че е трябвало да бъдат освободени от глоба по отношение на въпросния картел.

67 От друга страна, в точка 3.1. в отговора си на изложението на възраженията жалбоподателите уточняват, че всички твърдения относно координирането на увеличенията на цените на керамичния фаянс, които се съдържат в посоченото изложение, се отнасят до срещите, провеждани в рамките на Federceramica и че въпреки факта, че посоченото изложение се позовава на редовно координиране на увеличенията на цените в рамките на Euroitalia, последното сдружение не било форум, на който се обсъждал керамичният фаянс. Жалбоподателите посочват, че са единственият производител на керамичен фаянс в рамките на това сдружение, но че не са участвали в него в това си качество. Те уточняват, че са обсъждали информация относно крановете и фитингите и само „между другото“ са коментирали начина, „по който се развиват нещата“ в сектора на керамичния фаянс, като тези коментари не са имали антиконкурентна цел.

68 Следователно от отговора на жалбоподателите на изложението на възраженията недвусмислено следва, че от една страна, те са признали участието си в картел в сектора на керамичния фаянс в Италия само по отношение на информацията, обменяна в рамките на сдружението Federceramica в периода от 1990 г. до 1995 г. или 1996 г., за което те самите са уведомили Комисията в искането си да се ползват от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. От друга страна,

те изрично са оспорили участието си в картел в сектора на керамичния фаянс в рамките на Euroitalia. Освен това, макар жалбоподателите да не са оспорвали участието си в срещите на Michelangelo, както посочва Комисията в писменото си становище, все пак трябва да се констатира, че в точка 277 от изложението на възраженията Комисията само е изброила датите на срещите на Michelangelo и е споменала участниците в тях, без да посочи точния предмет на провежданите в рамките на това сдружение обсъждания и по-специално дали тези обсъждания са били свързани с керамичния фаянс.

69 В светлината на направените в точки 64—68 по-горе констатации трябва да се посочи, че противно на твърдяното от Комисията, жалбоподателите са оспорили участието си в извършеното в Италия в периода от 15 март 1993 г. до 9 ноември 2004 г. в рамките на сдруженията Euroitalia и Michelangelo нарушение относно керамичния фаянс. Всъщност от отговора им на изложението на възраженията следва, че те са признали, че са участвали в нарушение относно керамичния фаянс в рамките на Federceramica от 1990 г. до 1995 г. или 1996 г., но считат, че не се участвали в никакво нарушение, поне не в рамките на Euroitalia, относно керамичния фаянс на тази територия.

70 Поради това доводът на Комисията, изложен в точка 60 по-горе, а именно, че в съответствие с цитираната в точка 62 по-горе съдебна практика Общият съд трябва да вземе предвид като „допълнително доказателство“ фактът, че в хода на административното производство жалбоподателите не са оспорвали картела относно керамичния фаянс в Италия, не може да бъде уважен.

По доказателствата, които са приети в обжалваното решение, за да се установи наличието на нарушение относно керамичния фаянс в Италия в периода от 15 март 1993 г. до 9 ноември 2004 г.

71 За да оспорят наличието на нарушение относно керамичния фаянс в Италия в периода от 15 март 1993 г. до 9 ноември 2004 г., жалбоподателите изтъкват две основни твърдения за нарушение.

72 С първото твърдение за нарушение жалбоподателите изтъкват, че проведените в рамките на Euroitalia и на Michelangelo обсъждания не позволяват да се заключи, че е налице картел. Първо, Комисията не била доказала по какъв начин жалбоподателите са нарушили конкуренцията на пазара на керамичен фаянс, при положение че, от една страна, те са единственият производител на тази подгрупа продукти, който е участвал в срещите на Euroitalia, и от друга страна, в повечето случаи те са и единственият производител на посочената подгрупа продукти, който е участвал в срещите на Michelangelo. Второ и във всички случаи, обменяната по време на срещите на Euroitalia и на Michelangelo информация относно керамичния фаянс нямала антиконкурентно естество.

73 С второто си твърдение за нарушение жалбоподателите поддържат, че Комисията не може да се позове на участието им в срещите на Federceramica, за да докаже нарушението. Първо, тъй като в обжалваното решение Комисията не е санкционирала формално жалбоподателите за това поведение, презумпцията на невиновност не ѝ позволявала да приеме, въз основа на участието им в Federceramica, че са участвали в нарушение относно керамичния фаянс в рамките на Euroitalia и на Michelangelo. Второ, Комисията не можела да се позове на участието им в срещите на Federceramica, за да докаже наличието на нарушение в рамките на Euroitalia и на Michelangelo и следователно да им наложи глоба, тъй като това би било нарушение на точка 23, буква б), последно изречение от Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

74 Комисията оспорва тези доводи.

75 Най-напред, следва да се припомни, че както следва от краткото изложение на съображенията на Комисията в обжалваното решение (вж. точки 55—58 по-горе), последната е приела, че жалбоподателите са участвали в нарушение относно керамичния фаянс в Италия, тъй като са участвали в срещите на Euroitalia и на Michelangelo, но не и в тези на Federceramica. Освен това е безспорно, че от една страна, в периода от 15 март 1993 г. поне до 2001 г. жалбоподателите са били единственото предприятие в рамките на Euroitalia, което произвежда както кранове и фитинги, така и керамичен фаянс, докато осемте останали предприятия, които са участвали в срещите на това сдружение, са произвеждали само кранове и фитинги (вж. таблицата в приложение 6 към обжалваното решение). От друга страна, в рамките на Michelangelo, чиито срещи са се провели в периода от 12 март 1996 г. до 25 юли 2003 г., жалбоподателите са участвали само в седем срещи между 8 юли 1998 г. и 9 март 2001 г., в които е участвал и друг производител на керамичен фаянс, а именно Pozzi Ginori (вж. таблицата в приложение 7 към обжалваното решение).

76 В светлината на изложените в точка 75 по-горе констатации най-напред следва да се установи дали Комисията може основателно да заключи, че жалбоподателите са нарушили член 101, параграф 1 ДФЕС, при положение че, от една страна, в рамките на Euroitalia, те са единственият производител на керамичен фаянс, който е участвал във всички срещи на това сдружение в периода от 15 март 1993 г. поне до 2001 г. (тоест до момента, в който Sanitec Europe Oy (наричано по-нататък „Sanitec“), което притежава Pozzi Ginori, закупува Grohe), и от друга страна, че в рамките на Michelangelo, те са единственият производител на керамичен фаянс, който е участвал в срещите, проведени между 12 май 1996 г. и 8 юли 1998 г. и между 9 март 2001 г. и 25 юли 2003 г. След това трябва да се установи дали Комисията е представила достатъчно доказателства за наличието на нарушение относно керамичния фаянс, като се имат предвид, от една страна, седемте срещи на Michelangelo, в които са участвали жалбоподателите, които са проведени в периода от 8 юли 1998 г. до 9 март 2001 г. и на които е присъствал и друг производител на керамичен фаянс, а именно Pozzi Ginori, и от друга страна, четиринадесетте срещи на Euroitalia, проведени в периода от 9 март 2001 г. до 15 октомври 2004 г., в които са участвали жалбоподателите и на които е присъствало и Grohe , което принадлежи към Sanitec.

– По доказване на наличието на картел относно керамичния фаянс в рамките на Euroitalia и на Michelangelo, що се отнася до срещите, в които жалбоподателите са единственото предприятие, производител на тези изделия, което участва в тези срещи

77 Трябва да се установи дали Комисията основателно е счела, че жалбоподателите са участвали в споразумение между предприятия, което има за цел или резултат да наруши конкуренцията на италианския пазар на керамичен фаянс в рамките на Euroitalia и на Michelangelo, по време на периодите, когато са били единственото участващо предприятие, производител на керамичен фаянс, доколкото всички останали участващи предприятия са били производителни на кранове и фитинги.

78 От посочената в точки 35—41 по-горе съдебна практика следва, че предоставянето на чувствителна търговска информация, като например обмена на бъдещи увеличения на цените, води до антиконкурентен резултат, когато тази информация се предоставя на едно или няколко конкурентни предприятия, тъй като в резултат от това самостоятелното поведение на тези предприятия на пазара се променя. При наличието на такива практики между конкуренти, Комисията не е длъжна да доказва техния антиконкурентен резултат на съответния пазар, ако те могат конкретно, предвид правния и икономически контекст, в който се вписват, да предотвратят, ограничат или нарушат конкуренцията в рамките на вътрешния пазар (вж. в този смисъл Решение на Съда от 4 юни 2009 г. по дело T-Mobile Netherlands и др., C-8/08, Сборник, стр. I-4529, точка 31).

79 Не може да се презумира обаче, че конкретно споразумение или практика, чрез които предприятията обменят чувствителна търговска информация помежду си, но които се отнасят до продукт, който се продава на пазар, на който тези предприятия не са конкуренти, има антиконкурентна цел или резултат на посочения пазар. Всъщност практика, чрез която дадено предприятие, което осъществява дейност на два отделни продуктови пазара, предоставя на конкурентите си на първия пазар чувствителна търговска информация относно втория пазар, на който посочените конкуренти не участват, по принцип не може да окаже влияние върху конкуренцията на този втори пазар.

80 В случая следва да се констатира, че в отговор на становището на жалбоподателите по изложението на възраженията Комисията изтъква в обжалваното решение два довода, за да обоснове наличието на картел относно керамичния фаянс в рамките на Euroitalia и на Michelangelo, независимо от факта, че жалбоподателите са били единственото предприятие, осъществяващо дейност в областта на керамичния фаянс, което участва в срещите на тези сдружения.

81 Първо, в бележка под линия 587 от обжалваното решение Комисията изтъква, от една страна, че предоставената от жалбоподателите информация относно керамичния фаянс представлява чувствителна търговска информация, тъй като се отнася до увеличенията на цените и до други ценови елементи, като минималните цени и отстъпките. От друга страна, обменяната относно керамичния фаянс информация била „сходна и съответствала напълно на информацията относно крановете и фитингите, предоставена по време на същите срещи“. Поради това според Комисията не трябва да се прави „разграничение [между крановете и фитингите, от една страна, и керамичния фаянс, от друга], що се отнася до преследваната от предприятието със съобщаването на тази информация цел (по-специално като се има предвид подробният характер и общият контекст на обсъжданията по време на тези срещи)“. Комисията развива този анализ в бележка под линия 1179 от обжалваното решение, като посочва, че подробният характер и контекстът на обсъжданията показват „без съмнение антиконкурентното поведение на жалбоподателите“.

82 Трябва да се констатира обаче, че нито един от доводите в точка 81 по-горе не доказва, че въпросните практики са имали за цел или резултат да нарушат конкуренцията на пазара на керамичен фаянс.

83 Всъщност, от една страна, Комисията не изтъква никакъв довод или доказателство, които позволяват да се установи, че в случая конкуренцията на пазара на керамичен фаянс може да бъде засегната от това, че жалбоподателите разкриват на производителите на кранове и фитинги чувствителна търговска информация.

84 От друга страна, констатацията, че е налице сходство в естеството и начина на обмен на чувствителна търговска информация в рамките на Euroitalia, независимо дали става дума за кранове и фитинги или за керамичен фаянс, също не позволява да се установи, че предоставянето на производителите на кранове и фитинги на информация относно цените на керамичния фаянс е нарушило конкуренцията на последния пазар. В това отношение трябва да се подчертае, че в обжалваното решение Комисията не е доказала, че производителите на кранове и фитинги са предавали получената информация на конкуренти на жалбоподателите на пазара на керамичен фаянс, така че да може да се предположи или констатира, че са настъпили вредоносни последици за конкуренцията на този пазар.

85 Второ, в бележка под линия 587 от обжалваното решение Комисията приема също, макар и само инцидентно, че в съобщаването на увеличенията на цените на керамичния фаянс от жалбоподателите в рамките на Euroitalia „няма нищо изключително, предвид водещото място, което заема предприятието в този сегмент от италианския пазар (пазарният му дял далеч

надхвърля пазарните дялове на най-близките му конкуренти), и предвид интереса му да следва информиран и интегриран подход при определянето на цените на тези продукти (както керамичния фаянс, така и крановете и фитингите)“.

86 В това отношение следва да се посочи, че от една страна, фактът, че жалбоподателите притежават значителен пазарен дял на пазара на керамичен фаянс, не оказва влияние върху това, че в обжалваното решение Комисията не е доказала, че разкриването на производителите на кранове и фитинги на чувствителна търговска информация относно керамичния фаянс може да засегне конкуренцията на последния пазар.

87 От друга страна, макар, както приема Комисията, жалбоподателите действително да имат интерес да следват „информиран и интегриран подход“ при определянето на цените както на керамичния фаянс, така и на крановете и фитингите, които продават, тази констатация не доказва, че е налице нарушение на конкуренцията на пазара на керамичен фаянс. Всъщност, макар съобщаването в рамките на Euroitalia на бъдещото увеличаване на цените на жалбоподателите на пазара на керамичен фаянс, да позволява да се установи, че производителите на оборудване за баня имат интерес да координират поведението си, Комисията не е доказала, че тази практика на жалбоподателите е имала за цел или резултат да намали или да премахне степента на несигурност относно функционирането на пазара на керамичен фаянс.

88 При тези обстоятелства следва да се приеме, че Комисията е допуснала грешка в преценката, като е счела, че жалбоподателите са участвали в нарушение относно керамичния фаянс в Италия в рамките на Euroitalia и на Michelangelo през целия период, в който са били единственият производител на керамичен фаянс, който участва в тези сдружения.

89 Шестте довода на Комисията не оборват констатацията, направена в точка 88 по-горе.

90 Първо, в писменото си становище, както и в отговор на въпросите на Общия съд по време на съдебното заседание, Комисията изтъква, че фактът, че жалбоподателите са били единственият производител на керамичен фаянс в рамките на Euroitalia, не оказва влияние върху констатацията, че са участвали в нарушението, тъй като въпросните незаконни практики са част от единно нарушение. Тя препраща към съображения 845 и 846 от обжалваното решение, съгласно които трите подгрупи продукти са „взаимно допълващи се“, което не е оспорено от жалбоподателите в писменото им становище. Тя подчертава и факта, че всички производители имат интерес от изработването на единна позиция относно увеличението на цените.

91 В това отношение най-напред следва да се констатира, че разбира се е вярно, че като разкриват на производителите на кранове и фитинги чувствителна търговска информация относно керамичния фаянс в Италия, жалбоподателите действат по начин, който може да потвърди наличието на картел на пазара на кранове и фитинги поради изтъкнатите от Комисията и изложени в точка 87 по-горе причини. Това обаче не променя факта, че едно такова поведение не позволява да се установи, че то може да доведе до промяна на условията на пазара на керамичен фаянс.

92 По-нататък, е важно да се подчертае, че противно на доводите, изтъкнати от Комисията в отговор на въпросите на Общия съд по време на съдебното заседание, а именно, че Комисията не е длъжна да доказва, че всяка среща на сдружението води до нарушение конкуренцията, тъй като керамичният фаянс е част от подгрупите продукти, които попадат в обхвата на единното нарушение, тази квалификация (като единно нарушение) не освобождава Комисията от задължението да докаже, че е налице нарушение на конкуренцията по отношение на всяка от трите подгрупи продукти, до които се отнася посоченото нарушение. Всъщност, макар да е налице единно нарушение, когато споразуменията или съгласуваните практики — макар и отнасящи се до различни стоки, услуги или територии — са част от цялостен план, приложен

съзнателно с оглед осъществяването на единна антиконкурентна цел (вж. в този смисъл Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 49 по-горе, точки 258 и 260, и Решение на Общия съд от 8 юли 2008 г. по дело Lafarge/Комисия, T-54/03, непубликувано в Сборника, точка 482), констатирането на такова нарушение не може да премахне предварителното условие за наличие на нарушение на конкуренцията, засягащо всеки от продуктовите пазари, до които се отнася посоченото единно нарушение.

93 Второ, следва да се отхвърли доводът на Комисията, че от доказателствата за картела в Германия следва, че производителите на кранове и фитинги в Италия „са имали предвид нарушението относно керамичния фаянс“ и че срещите на Michelangelo са обединявали много производители, които не осъществяват дейност на пазара на керамичен фаянс. Всъщност, от една страна, този довод на Комисията има за цел да потвърди, а не да опровергае, констатацията по точка 87 по-горе, а именно че практиката на жалбоподателите да информират производителите на кранове и фитинги за увеличенията на цените на техния керамичен фаянс, всъщност допринася за доброто функциониране на картела относно крановете и фитингите. От друга страна и във всички случаи, този довод не позволява да се констатира, че е налице нарушение на конкуренцията на пазара на керамичен фаянс.

94 Трето, доводът на Комисията, че жалбоподателите не са дали убедително обяснение, различно от наличието на картел, за това защо са предоставяли чувствителна търговска информация относно керамичния фаянс в рамките на Euroitalia, при положение че разкриването на тази информация е безполезно или ирелевантно, е неотносим. От една страна, този довод на Комисията не може да докаже наличието на картел относно керамичния фаянс, тъй като не съществуват никакви обективни елементи, които позволяват да се констатира, че въпросните практики имат антиконкурентна цел или резултат на посочения пазар. От друга страна, съгласно цитираната в точка 47 по-горе съдебна практика Комисията е тази, която трябва да представи доказателства за това, че са изпълнени условията за наличие на нарушение на член 101 ДФЕС, което в случая тя не е направила.

95 Четвърто, следва да се отхвърли като неотносим доводът на Комисията, че — както следва от съображение 410 и от бележка под линия 504 от обжалваното решение, основаващи се на протокола от срещата на Federceramica, озаглавен 386/93 PGM/ed — в рамките среща на това сдружение от 5 юли 1993 г. жалбоподателите са обсъждали увеличенията на цените на керамичния фаянс, преди да съобщят за тези увеличения на цените на среща на Euroitalia, проведена няколко дни по-късно. Най-наред следва да се констатира, че макар жалбоподателите да са обсъждали цените с конкурентите си в рамките на Federceramica няколко дни преди провеждането на среща в рамките на Euroitalia, това позволява да се констатира, че е налице картел относно керамичния фаянс в рамките на Federceramica, но не и че са провеждани незаконни обсъждания в рамките на Euroitalia. По-нататък и във всички случаи, както посочва Комисията в съображение 409 от обжалваното решение, доказателствата за незаконните практики в рамките на Federceramica „предхождат разглеждания в [обжалваното] решение период (1993-2004)“. Следователно макар, както изтъква Комисията в посоченото съображение, тези доказателства да са „показателни за цялостната схема на поведение на някои производители“ в периода от 1990 г. до 1993 г., те все пак не позволяват да се установи наличието на нарушение по време на последващите срещи на Euroitalia, на които жалбоподателите са били единственият производител на керамичен фаянс.

96 Следователно Комисията не може да се позове на незаконните обсъждания в рамките на Federceramica, за подкрепи преценката си, насочена към констатиране на наличието на нарушение относно керамичния фаянс в Италия.

97 В това отношение е важно да се посочи, че Решение на Общия съд от 16 юни 2011 г. по дело Heineken Nederland и Heineken/Комисия (T-240/07, Сборник, стр. II-3355, точка 212), Решение на Общия съд от 5 октомври 2011 г. по дело Transcatab/Комисия (T-39/06, Сборник,

стр. II-6831, точки 381 и 382) и Решение на Общия съд от 22 март 2012 г. по дело Slovak Telekom/Комисия (T-458/09 и T-171/10, точка 51), на които се позовава Комисията по време на съдебното заседание, не могат да оборят констатацията по предходната точка. Всъщност в нито едно от тези решения Общият съд не приема, че Комисията може да замени доказателството за наличието на нарушение в рамките на конкретно сдружение за определен период от време с доказателството за антиконкурентни практики, провеждани през по-ранен период от време в рамките на друго професионално сдружение — период, който освен това Комисията е изключила изрично от констатацията за наличие на нарушение.

98 Пето, Комисията поддържа, че не е длъжна да доказва, че са провеждани незаконни обсъждания между конкурентите. Всъщност в това отношение тя изтъква, че в Решението си от 28 април 2010 г. по дело Gütermann и Zwicky/Комисия (T-456/05 и T-457/05, Сборник, стр. II-1443, точка 53) Общият съд е приел, че в случай на единно нарушение фактът, че дадено предприятие не осъществява дейност на съответния пазар не е достатъчен сам по себе си за освобождаването на това предприятие от отговорност.

99 В това отношение следва да се констатира, че в точка 53 от посоченото в точка 98 по-горе Решение по дело Gütermann и Zwicky/Комисия, Общият съд е приел, че дадено предприятие може да наруши предвидената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана, когато неговото поведение, съгласувано с това на останалите предприятия, има за цел да ограничи конкуренцията на определен съответен пазар в рамките на общия пазар, без това да предполага задължително, че самото то развива дейност на посочения съответен пазар. Следователно от практиката на Общия съд по това решение следва, че в случая Комисията е могла да констатира валидно, че практиката на жалбоподателите да информират производителите на кранове и фитинги за бъдещите увеличения на цените си улеснява функционирането на картела на пазара на кранове и фитинги, дори когато те не осъществяват дейност на този пазар. Посоченият принцип обаче по никакъв начини не променя констатацията по точка 82 по-горе, а именно, че Комисията не е доказала, че практиката да се съобщават цените на жалбоподателите на предприятия, които не са техни конкуренти на пазарна на керамичен фаянс, е имала за цел или резултат да наруши конкуренцията на посочения пазар.

100 Шесто, Комисията изтъква, че като са разкрили чувствителна търговска информация относно керамичния фаянс, жалбоподателите са успокоили производителите на кранове и фитинги, като са ги информирали, че цените на керамичния фаянс в Италия също ще се увеличат. В това отношение тя изтъква, че съгласно Решение на Общия съд от 24 май 2011 г. по дело Comap/Комисия (T-377/06, Сборник, стр. II-1115, точка 70) не е необходимо обменът на чувствителна търговска информация да е взаимен, за да се приеме, че е нарушен принципът на самостоятелно поведение на пазара.

101 Достатъчно е да се констатира, че фактът, че Комисията не е доказала, че обменът на чувствителна търговска информация между две конкурентни предприятия е взаимен, за да констатира наличието на картел, не позволява да се заключи, че обменът на такава информация между предприятия, които не са конкуренти, може да доведе до нарушаване на конкуренцията на пазара на керамичен фаянс.

102 В светлината на всички гореизложени съображения следва да се констатира, че Комисията неправилно е заключила, че е налице картел относно керамичния фаянс в Италия в рамките на Euroitalia за целия период от 15 март 1993 г. до 2001 г. и в рамките на Michelangelo за периода от 8 юли 1998 г. до 9 март 2001 г.

103 Следователно твърдението за нарушение на жалбоподателите в това отношение трябва да се уважи.

– По доказателствата за наличие на картел относно керамичния фаянс в рамките на Euroitalia и на Michelangelo, що се отнася до срещите, в които жалбоподателите са участвали заедно с други производители на посочения продукт

104 Жалбоподателите изтъкват, най-напред, че са единственият производител на керамичен фаянс, който е участвал във всички срещи на Euroitalia, от една страна, и в повечето срещи на Michelangelo, от друга страна. По-нататък, в писмената си реплика те посочват, в отговор на доводите на Комисията, че обжалваното решение не се позовава на факта, че други производители на керамичен фаянс са участвали в срещите на Euroitalia. Накрая, те подчертават факта, че едва от март 2000 г. до март 2001 г. друг производител на керамичен фаянс, а именно Pozzi Ginori, е участвал в срещите на Michelangelo.

105 Комисията оспорва тези доводи. От една страна, жалбоподателите не били единственият производител на керамичен фаянс. Всъщност, както следвало от Решение на Комисията IV/M.2397 — BC Funds/Sanitec (ОВ C 207, 2001 г., стр. 9), през 2001 г. Grohe, производител на кранове и фитинги, е закупено от Sanitec, който притежава и Pozzi Ginori, производител на керамичен фаянс. При тези обстоятелства Grohe е част от Sanitec, която представлява предприятие по смисъла на правото на конкуренция и произвежда както керамичен фаянс, така и кранове и фитинги, и е член на Euroitalia. От друга страна, в рамките на Michelangelo, Pozzi Ginori, което също принадлежи към Sanitec, участвало в срещи заедно с жалбоподателите в периода от 8 юли 1998 г. до 9 март 2001 г.

106 В случая следва да се установи дали Комисията е доказала надлежно наличието на картел относно керамичния фаянс, предвид участието, първо, на Grohe в рамките на Euroitalia, и второ, на Pozzi Ginori в рамките на Michelangelo.

107 На първо място, преди да се разгледа въпросът дали, както твърдят жалбоподателите, Комисията не е доказала надлежно наличието на картел относно керамичния фаянс в рамките на Euroitalia, трябва да се прецени дали, както отново твърдят жалбоподателите в отговор на доводите на Комисията, последната не е изпълнила задължението си за мотивиране по член 293 ДФЕС в това отношение. Всъщност следва да се припомни, че съгласно установената съдебна практика мотивите към всяко решение трябва да се съдържат в самия текст на решението и последващи обяснения, предоставени от Комисията, се вземат предвид само при наличието на изключителни обстоятелства (Решение на Общия съд от 2 юли 1992 г. по дело Dansk Pelsdyravlerforening/Комисия, T-61/89, Recueil, стр. II-1931, точка 131; Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело Buchmann/Комисия, T-295/94, Recueil, стр. II-813, точка 171, и Решение на Общия съд от 15 септември 1998 г. по дело European Night Services и др./Комисия, T-374/94, T-375/94, T-384/94 и T-388/94, Recueil, стр. II-3141, точка 95). От това следва, че решението трябва да е достатъчно само̀ по себе си и че мотивите към него не могат да произтичат от дадени впоследствие писмени или устни обяснения, когато въпросното решение вече се обжалва пред съда на Съюза (вж. Решение на Общия съд от 15 юни 2005 г. по дело Corsica Ferries France/Комисия, T-349/03, Recueil, стр. II-2197, точка 287 и цитираната съдебна практика).

108 В случая е важно да се посочи, че както изтъкват жалбоподателите, Комисията не е констатирала нито в изложението на възраженията, нито в обжалваното решение, че Grohe и Sanitec са част от едно и също предприятие по смисъла на правото на конкуренция, от една страна, и че предоставяната от жалбоподателите в рамките на Euroitalia чувствителна търговска информация е била предназначена не само за производителите на кранове и фитинги, но и за поне още един производител на керамичен фаянс. Всъщност двата довода, изтъкнати от Комисията в обжалваното решение и изложени в точки 81 и 85 по-горе, нямат отношение към факта, че поне още един участник в Euroitalia е принадлежал към група от предприятия — конкурент на жалбоподателите на пазара на керамичен фаянс.

109 Следователно Комисията не може валидно да замени мотивите на обжалваното решение с други мотиви, изложени в рамките на писменото ѝ становище, за да подкрепи извода си, че жалбоподателите са участвали в нарушение относно керамичния фаянс в рамките на Euroitalia.

110 В това отношение Комисията поддържа, че в съответствие с Решение на Съда от 14 юли 1972 г. по дело Imperial Chemical Industries/Комисия (48/69, Recueil, стр. 619, точка 145) тя може да се позове на съществуващите между Sanitec и Grohe връзки, за да се противопостави на доводите, които жалбоподателите изтъкват пред Общия съд, за да оспорят наличието на нарушение относно керамичния фаянс. Следва да се приеме обаче, че този довод е неоснователен. Всъщност в точка 145 от посоченото решение Съдът е констатирал, че Комисията не е длъжна да излага в решенията си всички доводи, на които може да се позове впоследствие, за да се противопостави на основанията за незаконосъобразност, които ще бъдат изтъкнати срещу актовете ѝ. Фактът обаче, че Комисията не може предварително да обсъди в решенията си всички доводи, които могат да ѝ бъдат противопоставени от дадено предприятие, не означава че тя може, в нарушение на посочената в точка 107 по-горе съдебна практика, да замести мотивите на обжалваното решение с нови мотиви, изложени в писменото ѝ становище и развити в хода на производството пред Общия съд.

111 Освен това по същата причина като посочената в точка 110 по-горе Комисията не може надлежно да изтъкне за пръв път по време на производството пред Общия съд, че са били налице двустранни незаконни контакти между жалбоподателите и Grohe, в подкрепа на твърдението си, че са съществували незаконни обсъждания между конкурентите.

112 Следователно трябва да се констатира, че обжалваното решение е опорочено от липса на мотиви. Всъщност мотивите, така както са изложени в обжалваното решение, не позволяват на жалбоподателите да разберат защо Комисията е счела, че обсъжданията в рамките на Euroitalia на продажбите на керамичния фаянс на италианска територия могат да нарушат конкуренцията на този пазар. Жалбоподателите не са могли да изтъкнат надлежно правата си в това отношение. При тези обстоятелства Общият съд не следва да се произнася по твърдението за нарушение на жалбоподателите, че Комисията не е доказала надлежно антиконкурентните практики в този контекст.

113 На второ място, що се отнася до срещите на Michelangelo, следва да се посочи, че не се оспорва, че от една страна, Pozzi Ginori е единственият производител на керамичен фаянс, различен от жалбоподателите, който е част от това сдружение, и от друга страна, че както следва от приложение 7 към обжалваното решение, жалбоподателите са участвали само в седем срещи, на които е присъствало и Pozzi Ginori, а именно на 8 юли 1998 г., на 14 май 1999 г., на 16 март, 12 май, 20 юли и 26 октомври 2000 г. и на 9 март 2001 г. Следователно Комисията е могла да заключи, че се е осъществявал обмен на чувствителна търговска информация по време на срещите на Michelangelo само в рамките на периода, през които тези две предприятия са участвали в посочените срещи. Всъщност следва да се отбележи, че Комисията не е посочила в обжалваното решение, нито в писменото си становище, че въпросният обмен на информация се е осъществявал извън срещите на Michelangelo и по-специално, че жалбоподателите са предавали посочената информация директно на Pozzi Ginori извън срещите на Michelangelo.

114 При тези обстоятелства следва да се прецени дали само по отношение на срещите от 8 юли 1998 г., 14 май 1999 г., 16 март, 12 май, 20 юли и 26 октомври 2000 г. и 9 март 2001 г. събраните от Комисията доказателства са достатъчни, за да се установи, че е налице нарушение и че жалбоподателите са участвали в него.

115 Първо, следва да се посочи, че в обжалваното решение Комисията се позовава конкретно на разкриването от жалбоподателите на чувствителна търговска информация относно керамичния фаянс само във връзка с две срещи от 16 март и от 12 май 2000 г. (вж. съображение 439 от обжалваното решение), както и на среща от 20 юли 2000 г. (вж. съображение 441 от посоченото

решение). Тя обаче не посочва никакво незаконно обсъждане, което се отнася конкретно до керамичния фаянс, по време на четири други срещи — от 8 юли 1998 г. (вж. съображение 430 от обжалваното решение), от 14 май 1999 г. (вж. съображение 435 от обжалваното решение), от 26 октомври 2000 г. (вж. съображение 442 от обжалваното решение) и от 9 март 2001 г. (вж. съображение 445 от обжалваното решение).

116 Второ, що се отнася най-напред до двете срещи от 8 юли 1998 г. и от 14 май 1999 г., трябва да се констатира, че нито в съображения 430 и 435 от обжалваното решение, нито в писменото си становище Комисията се позовава на факта, че по време на тези две срещи жалбоподателите са обявили бъдещите си увеличенията на цените на керамичния фаянс. Напротив, от документите, посочени в бележки под линия 533 и 538 от обжалваното решение, които се отнасят до двете горепосочени срещи и които Комисията предоставя на Общия съд в рамките на предприетите от последния процесуално-организационните действия, е видно че единствените бъдещи увеличения на цените, които са били обсъждани по време на посочените срещи, са увеличенията, предложени от Hansa Metallwerke — предприятие, което не произвежда керамичен фаянс.

117 Освен това, що се отнася до срещата от 16 март 2000 г., следва да се констатира, че противно на впечатлението, което се опитва да създаде Комисията в съображение 439 от обжалваното решение, от протокола от тази среща, съставен от Grohe, не следва, че жалбоподателите са обменяли чувствителна търговска информация относно керамичния фаянс. Всъщност говори се единственото за увеличение на продажбите на жалбоподателите от порядъка на 12 %, без да се уточнява дали това процентно увеличение са отнася до крановете и фитингите или до керамичния фаянс или и до двете подгрупи продукти. В светлината на всички останали протоколи от срещите обаче, в които изрично се споменава, че обменената информация се отнася до керамичния фаянс, а не до крановете и фитингите, следва да се посочи, че протоколът от срещата от 16 март 2000 г. не позволява да се установи, че обсъжданията са били свързани с керамичния фаянс.

118 По-нататък, що се отнася до трите срещи от 12 май, 20 юли и 26 октомври 2000 г., трябва да се констатира, така както прави Комисията в съображения 439—442 и 445 от обжалваното решение, че от съставените от Grohe протоколи следва, че по време на тези три срещи жалбоподателите са предоставили чувствителна търговска информация относно керамичния фаянс.

119 Всъщност от посочените в предходната точка протоколи следва, че на срещата от 16 март 2000 г. жалбоподателите са информирали участниците в срещите на Michelangelo, сред които и конкурента им Pozzi Ginori, за 3 % увеличение на цените на пазара на керамичен фаянс. Това съобщение за увеличаване на цените е потвърдено на срещата от 20 юли 2000 г., на която е било повторено, че въпросното увеличение ще започне да се прилага от 1 септември или най-късно преди края на годината. От протокола от тази среща следва също, че Pozzi Ginori е съобщило, че увеличението от 4 % или 5 % на каталожните му цени за керамичния фаянс ще бъде публикувано по време на панаира Cersaie и ще се прилага от 1 януари 2001 г. Накрая, що се отнася до срещата от 26 октомври 2000 г., протоколите на Grohe потвърждават, че жалбоподателите са информирали останалите участници, включително Pozzi Ginori, за 3 % увеличение на цените на керамичния фаянс. В това отношение фактът, че от посочените документи не личи ясно дали посоченото увеличение вече е било приложено или ще бъде приложено от 1 януари 2001 г., не оказва влияние върху констатацията, че то се отнася до бъдещи увеличения на цените.

120 Накрая, що се отнася до срещата от 9 март 2001 г., от протокола на Grohe следва, че както посочва Комисията по време на съдебното заседание в отговор на въпросите на Общия съд, участващите в тази среща предприятия са обменили помежду си информация относно процентните увеличения на продажбите си за февруари 2001 г., а не на цените си. В

обжалваното решение обаче Комисията не е счела, че този обмен нарушава член 101, параграф 1 ДФЕС. Всъщност, както следва от съображение 492 от обжалваното решение, Комисията е констатирала наличие на нарушение в Италия само въз основа на координиране на увеличенията на цените.

121 В светлината на гореизложените съображения следва да се заключи, че Комисията основателно е счела, че обменът на информация, осъществен по време на трите срещи от 12 май, 20 юли и 26 октомври 2000 г., който се изразява в обявяването на бъдещо увеличение на цените на жалбоподателите с 3 % и на цените на Pozzi Ginori с 4,5 %, представлява антиконкурентна практика по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС, както правилно посочва Комисията в съображение 492 от обжалваното решение. Комисията обаче е допуснала грешка в преценката, като е счела, че обсъжданията, проведени по време на други срещи на Michelangelo, в които жалбоподателите са участвали заедно с Pozzi Ginori, представляват нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС.

122 Доводите, които изтъкват жалбоподателите, за да докажат че трите срещи, посочени в точка 118 по-горе, не позволяват да се заключи, че е налице нарушение относно керамичния фаянс, трябва да се отхвърлят като неоснователни.

123 Най-напред, тълкуването, което дават жалбоподателите на протоколите на Grohe относно срещата от 12 май 2000 г., а именно, че увеличението с 3 % на цените на керамичния фаянс се отнася до минало увеличение, решено през ноември 1999 г., което следователно е без значение от гледна точка на правото на конкуренция, не е убедително. Всъщност, както следва от протоколите от следващите срещи от 20 юли и от 26 октомври 2000 г., това увеличение се отнася до бъдещите продажби на керамичен фаянс, считано от 1 септември 2000 г. или от 1 януари 2001 г. Следователно тази информация относно бъдещите увеличения на цените може да повлияе върху поведението на конкурентите и да доведе до нарушение на конкуренцията.

124 По-нататък, доводът на жалбоподателите, че от протоколите от срещите от 20 юли и от 26 октомври 2000 г. не следва, че са провеждани обсъждания между участниците, след като жалбоподателите са ги информирали за бъдещите си увеличения на цените, не оказва влияние върху констатацията, че самото предаване на тази чувствителна търговска информация представлява антиконкурентна практика. Всъщност, както следва от цитираната в точки 39 и 40 по-горе съдебна практика, самото разгласяване на чувствителна информация на конкуренти представлява забранена практика, тъй като премахва несигурността относно бъдещото поведение на конкурента и така, пряко или непряко, влияе върху стратегията на получателя на информацията. По тази причина не е необходимо, противно на изтъкнатото от жалбоподателите, Комисията да доказва евентуалните последици от този обмен на информация върху ценовата политика на жалбоподателите и на Pozzi Ginori предвид конкретните обстоятелства на пазара.

125 Следователно в светлината на гореизложеното трябва да се заключи, че Комисията е могла валидно да заключи, че е налице картел относно керамичния фаянс на италианска територия, само що се отнася до срещите, проведени в рамките на Michelangelo на 12 май, 20 юли и 26 октомври 2000 г.

126 За да се установи точната продължителност на този картел, следва да се отбележи, че в обжалваното решение, от една страна, Комисията е приела (в съображение 1140), че що се отнася до началната дата на всеки картел за всеки продукт на всяка територия, следва да се вземе предвид първата среща, за която съществуват безспорни доказателства, че са обсъждани бъдещите увеличения на цените и че съответното предприятие е участвало в тази обсъждания. От друга страна, макар от съображение 1170 от посоченото решение да следва, че Комисията обичайно е приела датата, на която е извършила внезапните си проверки, за дата на преустановяване на почти всички нарушения на всяка една от разглежданите територии, от

съображение 1172 от същото решение все пак следва, че що се отнася до Pozzi Ginori, Комисията е счела, че това предприятие е преустановило участието си в нарушението относно керамичния фаянс в Италия от датата на последното си участие в среща в рамките на Michelangelo.

127 Следователно трябва да се констатира, за да е налице равното третиране с Pozzi Ginori, че жалбоподателите са участвали в картела относно керамичния фаянс в Италия в продължение на единадесет месеца, а именно от 12 май 2000 г. — датата на първата среща, за която Комисията разполага с доказателства за участието на жалбоподателите в нарушението в рамките на Michelangelo, до 9 март 2001 г. — датата на последната среща, на която жалбоподателите са участвали в рамките на Michelangelo. Всъщност в това отношение следва да се констатира, че антиконкурентните последици от срещата от 26 октомври 2000 г. са продължили да се проявяват поне до срещата от 9 март 2001 г.

128 Следователно трябва да се уважи частично първото основание в частта, в която Комисията приема, че жалбоподателите са участвали в картел относно керамичния фаянс в Италия от 15 март 1993 г. до 9 ноември 2004 г. в рамките на Euroitalia и на Michelangelo. Всъщност Комисията е доказала надлежно участието на жалбоподателите в това нарушение само за периода от 12 май 2000 г. до 9 март 2001 г. в рамките на Michelangelo. Първото основание трябва да се отхвърли в останалата му част.

129 При тези обстоятелства, тъй като Комисията е допуснала грешка в преценката относно продължителността на нарушението, в което са участвали жалбоподателите, от една страна, трябва да се отмени частично член 1, параграф 1, точки 3 и 4 от обжалваното решение.

130 От друга страна, начинът, по който тази незаконосъобразност ще се отрази на размера на наложената на жалбоподателите глоба, ще бъде разгледан от Общия съд при упражняване на пълната му юрисдикция в точки 186—193 по-долу.

2. *По второто основание, изведено от това, че при изчисляване на размера на глобата не е взет предвид фактът, че жалбоподателите се ползват от частично освобождаване от глоба по отношение на нарушението в Белгия и Франция*

131 Жалбоподателите изтъкват, че при изчисляването на общия размер на наложената им глоба Комисията е пропуснала да вземе предвид факта, че на основание точка 23, буква б), последна алинея от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. тя е освободила частично жалбоподателите от глоба за нарушенията в Белгия и във Франция. Следователно те считат, че това частично освобождаване от глоба е трябвало да бъде взето предвид при окончателното изчисляване на размера на глобата, а именно, след като Комисията е намалила глобата с 30 %, а не преди да приложи прага от 10 % от оборота.

132 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

133 Съгласно точка 23, буква б), последна алинея от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., „ако предприятието представи доказателства за факти, които по-рано не са били известни на Комисията и имат пряко отражение върху тежестта или продължителността на предполагаемия картел, при определяне на размера на глобата, която се налага на предприятието, което ги е предоставило, Комисията няма да взема предвид тези факти“. [неофициален превод]

134 Тълкуването на целта на разпоредба от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. трябва да бъде в съответствие със специфичната му логика. В този ред на мисли точка 23, буква б), последна алинея от това известие трябва да се тълкува като насочена към възнаграждаване на предприятието, макар и то да не е било първото, представило заявление за освобождаване от

глоба във връзка със съответния картел, ако то първо предостави на Комисията доказателства за неизвестни ѝ факти, които имат пряко отражение върху тежестта или продължителността на картела. С други думи, ако предоставените от предприятие доказателства се отнасят до факти, които позволяват на Комисията да измени преценката си към този момент относно тежестта или продължителността на картела, предприятието, което предостави тези доказателства, се възнаграждава с освобождаване от глоба във връзка с преценката на фактите, които тези доказателства могат да установят (Решение по дело Transcatab/Комисия, точка 97 по-горе, точка 381).

135 Предоставянето на частично освобождаване от глоба, предвидено в точка 23, буква б), последна алинея от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., има за цел да насърчи предприятията да предоставят на Комисията цялата информация и всички доказателства, с които разполагат относно нарушението, без това да води до увеличаване на размера на глобата, която ще им бъде наложена. Всъщност в това отношение може да се посочи, че ако не се предостави частично освобождаване от глоба, предприятията, които отказват съдействие на Комисията в рамките на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., могат да бъдат подтикнати да не предоставят цялата информация и всички доказателства, с които разполагат относно продължителността или географския обхват на нарушението.

136 При тези обстоятелства, след като Комисията е предоставила частично освобождаване от глоба на основание точка 23, буква б), последна алинея от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., при изчисляването на основния размер на глобата тя не трябва да взема предвид оборота от продажбите на стоки или услуги, предмет на неправомерно поведение, по отношение на който е предоставила частичното освобождаване от глоба.

137 В случая е безспорно, че както посочва Комисията в съображения 1313 и 1315 от обжалваното решение, жалбоподателите са имали право да се ползват от частично освобождаване от глоба по отношение на нарушенията в Белгия и във Франция.

138 Въпреки констатацията по предходната точка обаче трябва да се констатира, че от таблица Д от обжалваното решение е видно, че при изчисляване на основния размер на глобата, наложена на жалбоподателите, Комисията е взела предвид размерите на глобите, свързани с нарушенията във Франция и в Белгия.

139 Следователно Комисията е допуснала грешка в преценката, като при изчисляване на основния размер на глобата е взела предвид, от една страна, сумата от 3 490 000 EUR, съответстваща на глобата за нарушение относно крановете и фитингите във Франция, и от друга страна, сумите от 1 980 000 EUR и от 3 060 000 EUR, съответстващи на нарушенията, свързани с керамичния фаянс в Белгия и във Франция.

140 При тези обстоятелства следва да се уважи второто основание на жалбоподателите, доколкото при изчисляването на основния размер на глобата Комисията неправилно е взела предвид посочените в предходната точка суми. Доколкото тази незаконосъобразност засяга само изчисляването на основния размер на глобата, но не и констатацията на Комисията в обжалваното решение за наличие на нарушението, последиците, изведени от тази незаконосъобразност, ще бъдат разгледани пряко от Общия съд в рамките на упражняване на пълната му юрисдикция в точка 192 по-долу. Всъщност постоянна съдебна практика е, че съдът на Съюза има право да упражни тази юрисдикция и при липсата на отмяна (вж. Решение от 15 октомври 2002 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, точка 48 по-горе, точка 692; в този смисъл вж. също Решение на Съда от 8 февруари 2007 г. по дело Groupe Danone/Комисия, C-3/06 P, Сборник, стр. I-1331, точка 61).

3. *По третото основание, изведено от факта, че Комисията неправилно е счела, че жалбоподателите са едва второто, а не първото предприятие, което ѝ е предоставило доказателства със съществена добавена стойност по смисъла на точка 21 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г.*

141 Жалбоподателите изтъкват по същество, че Комисията неправилно е счела, че Grohe е предоставило преди тях информация със съществен добавена стойност по смисъла на точка 21 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. По тази причина те считат, че е трябвало да получат намаление от 50 %, а не от 30 % на общия размер на наложената глоба. В това отношение те изтъкват две основни твърдения за нарушение. На първо място, от обжалваното решение следвало, че Комисията не е разгледала надлежно въпроса дали те или Grohe първи са изпълнили условието за предоставяне на информация със съществена добавена стойност. На второ място, Комисията неправилно заключавала, че искането на Grohe да се ползва от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. отговаря на условието за съществена добавена стойност, преди жалбоподателите да подадат своите искания.

142 Най-напред, следва да се припомни, че в Известието относно сътрудничеството от 2002 г. Комисията е определила условията, при които предприятията, които ѝ сътрудничат по време на осъществявано от нея разследване на даден картел, могат да бъдат освободени от глоба или да се ползват от намаление на размера на глобата, която иначе би следвало да заплатят.

143 Съгласно точка 20 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. „[п]редприятията, които не отговарят на условията [за освобождаване от глоби], биха могли да се ползват от възможността за намаляване на всяка глоба, която в противен случай би била наложена“. [неофициален превод]

144 Точка 21 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. предвижда, че „за да се възползва от [възможността за намаляване на глобата на основание точка 20 от посоченото известие], дадено предприятие трябва да предостави на Комисията доказателства за предполагаемото нарушение със съществена добавена стойност по отношение на доказателствата, с които Комисията вече разполага, и трябва да преустанови участието си в предполагаемото нарушение не по-късно от момента, в който представи доказателствата“. [неофициален превод]

145 В точка 23, буква б), първа алинея от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. са предвидени три нива на намаление на глобата. Всъщност първото предприятие, което отговаря на условието по точка 21 от посоченото известие, има право на намаление на глобата от 30 % до 50 %, второто предприятие —на намаление от 20 % до 30 %, а следващите предприятия — на намаление до 20 %.

146 В точка 23, буква б), втора алинея от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. е посочено, че „[п]ри определяне размера на намалението във всеки от тези диапазони Комисията взема предвид момента, в който доказателствата, отговарящи на условията по точка 21 [от посоченото известие], са били представени, и степента на добавената им стойност“, като „Комисията може също така да вземе предвид обхвата и непрекъснатия характер на оказване на сътрудничество от предприятието след предоставяне на доказателствата“.

147 От самата логика на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. следва, че търсеният ефект е да се създаде климат на несигурност сред картелите, като се насърчи разкриването им пред Комисията. Тази несигурност обаче произтича именно от факта, че участниците в картела знаят, че само един от тях може да се ползва от пълно освобождаване от глоба, като издаде останалите участници в нарушението и по този начин ги изложи на риска да им бъдат наложени глоби. В рамките на тази система и по същата логика се предполага, че предприятията, които най-бързо окажат съдействие, ще се ползват от намаления на глобите, които в противен случай

биха им били наложени, по-големи от намаленията за предприятията, които не окажат съдействие също толкова бързо (Решение по дело Transcatab/Комисия, точка 97 по-горе, точка 379).

148 Хронологичният ред и бързината на предлаганото от членовете на картела съдействие представляват следователно основни елементи от системата, въведена с посоченото Известие относно сътрудничеството (Решение по дело Transcatab/Комисия, точка 97 по-горе, точка 380).

149 В това отношение следва да се припомни, че макар Комисията да е длъжна да мотивира причините, поради които счита, че доказателствата, представени от предприятията в рамките на известие относно сътрудничеството, имат принос, обосноваващ или не намаляване на наложената глоба, предприятията, желаещи да оспорят решението на Комисията, са длъжни в това отношение да докажат, че при липса на такава информация, представена доброволно от тези предприятия, тя е нямало да бъде в състояние да докаже съществените елементи на нарушението и следователно да приеме решение, с което се налагат глоби (Решение на Съда от 24 септември 2009 г. по дело Erste Group Bank и др./Комисия, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P и C-137/07 P, Сборник, стр. I-8681, точка 297, и Решение на Общия съд от 17 май 2011 г. по дело Arkema France/Комисия, T-343/08, Сборник, стр. II-2287, точка 135).

150 С оглед на смисъла на съществуването на намалението Комисията не може да пренебрегне приноса на предоставената информация, която по необходимост е функция на доказателствата, с които тя вече разполага (Решение по дело Gütermann и Zwicky/Комисия, точка 98 по-горе, точка 220, и Решение по дело Arkema France/Комисия, точка 148 по-горе, точка 136).

151 Когато сътрудничеството на дадено предприятие се изразява само в това да потвърди, и то по-неточно и по-неясно, някои от сведенията, вече предоставени от друго предприятие на основание на сътрудничеството, степента на оказаното от това предприятие сътрудничество, макар да не е лишена от известна полезност за Комисията, не може да се счита за сравнима със сътрудничеството, оказано от първото предприятие, предоставило посочената информация. Изявление, което се ограничава до това да потвърди в известна степен изявление, с което Комисията вече разполага, всъщност не улеснява съществено нейната задача. Поради това то не е достатъчно, за да обоснове намаление на размера на глобата на основание на оказаното сътрудничество (вж. Решение по дело Arkema France/Комисия, точка 148 по-горе, точка 137 и цитираната съдебна практика).

152 Освен това сътрудничеството на дадено предприятие в хода на разследването не дава право на намаляване на глобата, когато това сътрудничество не е надвишило онова, което се дължи от предприятието по силата на член 18 от Регламент №°1/2003 (вж. Решение по дело Arkema France/Комисия, точка 149 по-горе, точка 138 и цитираната съдебна практика.

153 Накрая, дори да се счете, както прави Комисията, че тя разполага със свобода на преценка при разглеждане на съществената добавена стойност на предоставената ѝ по силата на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. информация, Общият съд не може да се позове на посочената свобода на преценка, за да откаже да упражни задълбочен правен и фактически контрол върху преценката на Комисията в това отношение (вж. по аналогия Решение по дело Chalkor/Комисия, точка 28 по-горе, точка 62).

154 Именно в светлината на съображенията, изложени в точки 142—153 по-горе, следва да се разгледат двете основни твърдения за нарушение на жалбоподателите, изложени в точка 141 по-горе.

155 На първо място, що се отнася до твърдението за нарушение на жалбоподателите, съгласно което от обжалваното решение следва, че Комисията не е разгледала надлежно довода, че е трябвало да се счете, че те, а не Grohe, са първото предприятие, след освободеното от глоба предприятие, което е изпълнило условието за предоставяне на информация със съществена добавена стойност, в съображения 1277—1280 е прието следното:

„(1277) След Masco, Grohe е първото предприятие, което иска да се ползва от освобождаване от глоба. […]

(1278) Комисията счита, че исканията за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер на Grohe имат съществена добавена стойност по следните причини: най-напред те потвърждават вече притежаваната от Комисията информация за i) участието на жалбоподателите, ii) разследвания от Комисията период, iii) обстоятелствата, при които членовете на картела се срещат и разговарят по между си, както и iv) общото функциониране на картела и начина на прилагане на споразуменията. По-нататък, изявленията на Grohe позволяват на Комисията да възстанови по-точно механизма за координиране на усилия на участниците в картела в рамките на някои сдружения. Накрая, тези изявления съдържат нови доказателства под формата на писмени описания на организацията на картела и на протоколите от срещите, разкриващи споразумения за координиране на цените, сключени между членовете на картела.

(1279) Изявленията на Grohe обаче са главно от потвърдително и обяснително естество. Макар да помагат на Комисията да установи някои факти, тя вече разполага с доказателства относно повечето от тези факти в преписката. Общо погледнато, що се отнася до обхвата на сътрудничеството, предоставената от Grohe помощ има много малка, дори никаква стойност по отношение на някои държави членки (а именно Австрия, Нидерландия или Италия). Макар че доказателствата относно AFPR са интересни, те са представени след представянето от [жалбоподателите] на доказателства относно дейността на това сдружение, което значително намалява добавената им стойност. Освен това дори що се отнася до държавите членки, по отношение на които сътрудничеството на Grohe е по-важно, Grohe само рядко представя своевременни (in tempore non suspecto) писмени доказателства, които удостоверяват по-специално обмен на увеличенията на цените. Предвид тези обстоятелства, макар да не се поставя под съмнение статута на Grohe на предприятие, чиято глоба е намалена по силата на точка 23, буква б) и на точка 26 от Известието [относно сътрудничеството от 2002 г.], Комисията счита, че Grohe трябва да се ползва от възможно най-малкия диапазон на намаление.

(1280) В отговора си на изложението на възраженията [жалбоподателите] оспорват неколкократно добавената стойност на изявленията на Grohe или се опитват да докажат, че трябва да се счете, че собствените [им] изявления имат много по-голяма добавена стойност от тези на изявленията на Grohe […]. Комисията счита, че тези доводи не са достатъчни, за да се заключи, че изявленията на Grohe нямат достатъчна добавена стойност. Освен това Комисията, която също намира, че приносът на Grohe е могъл да бъде далеч по-качествен, отчита този факт когато решава какво да бъде конкретното намаление в рамките на диапазона“. [неофициален превод]

156 Следователно в случая от изложените в предходната точка съображения от обжалваното решение недвусмислено следва, че първо, Комисията е изтъкнала четири мотива в подкрепа на заключението си, че искането на Grohe да се ползва от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. отговаря на условието за съществена добавена стойност спрямо информацията, с която тя вече разполага, второ, Комисията е обяснила причините, поради които е счела, че Grohe

може да се ползва само от минимално намаление на глобата от 30 %, и трето, Комисията е отговорила на доводите, които изтъкват жалбоподателите, за да оборят заключението ѝ, че искането на Grohe има съществена добавена стойност.

157 По силата на точка 23, буква б), втора алинея от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. обаче, Комисията не е длъжна да сравнява полезността на информацията, предоставена с искането на Grohe, с полезността на предоставената от жалбоподателите информация, а трябва да провери дали преди подаването на искането на жалбоподателите да се ползват от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. предоставената ѝ от Grohe информация е имала съществена добавена стойност спрямо информацията, с която Комисията вече е разполагала в преписката си към тази дата.

158 Следователно трябва да се констатира, че както следва от мотивите на обжалваното решение, изложени в точка 155 по-горе, Комисията е разгледала надлежно въпроса дали предоставената от Grohe информация отговаря на изискването за съществена добавена стойност, преди жалбоподателите да подадат собственото си искане.

159 Ето защо първото твърдение за нарушение на жалбоподателите трябва да се отхвърли като неоснователно.

160 В това отношение е важно да се посочи, че жалбоподателите са поискали от Общия съд да разпореди на Комисията да предостави в рамките на процесуално-организационните действия вътрешните документи, в които е изложила причините, поради които е счела, че жалбоподателите, а не Grohe, са второто предприятие, което е предоставило информация със съществена добавена стойност, или да констатира, че Комисията не е разгледала надлежно този въпрос. В това отношение трябва да се подчертае, че както следва от точка 21 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., цитирана в точка 144 по-горе, Комисията не е била длъжна да сравни искането на жалбоподателите с това на Grohe, а само да констатира дали към момента на подаване на искането на жалбоподателите искането на Grohe вече е отговаряло на изискването за съществена добавена стойност предвид информацията, притежавана от Комисията към тази дата. При тези обстоятелства искането на жалбоподателите трябва да се отхвърли като неотносимо, тъй като във всички случаи то не може да обори констатацията по точка 158 по-горе.

161 На второ място, що се отнася до твърдението за нарушение на жалбоподателите, съгласно което Комисията неправилно е счела, че искането на Grohe има съществена добавена стойност, първо, безспорно е, че жалбоподателите са подали искането си да се ползват от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. на 19 ноември 2004 г. Безспорно е също, че само въз основа на информацията на Grohe, предоставена на Комисията на 15 и 17 ноември 2004 г., следва да се разгледа дали въпросната информация е имала съществена добавена стойност, преди жалбоподателите да подадат искането си на 19 ноември 2004 г.

162 Второ, що се отнася до искането на жалбоподателите Общият съд да обяви за недопустими приложения 35 и 37 към писмената защита, доколкото съгласно съдебната практика доводите на страните задължително трябва да фигурират в текста на писмената защита, а не в приложенията, следва да се припомни, че по силата на член 21 от Статута на съда на Европейския съюз и на член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Общия съд, въпреки че съдържанието на исковата молба или жалбата, по подобие на останалите писмени становище, разменени между страните пред Общия съд, може да бъде обосновавано и допълвано по конкретни въпроси чрез препращане към извлечения от приложени към нея доказателства, общото препращане към други документи не заличава липсата на съществените обстоятелства от правните доводи, които следва да бъдат посочени в исковата молба или жалбата или в друго писмено становище (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 17 септември 2007 г. по дело Microsoft/Комисия, T-201/04, Сборник, стр. II-3601, точки 94 и 95).

163 В случая следва да се посочи, че в приложения 35 и 37 към писмената защита Комисията предоставя две таблици, в които посочва причините, поради които е счела, по отношение на всеки един от предоставените от Grohe на 15 и 17 ноември 2004 г. документи, че има или съответно няма съществена добавена стойност по отношение на вече притежаваните от нея документи. Както правилно посочва Комисията обаче, тези таблици обосновават и допълват доводите ѝ по точки 77, 79, 81 и 82 от писмената защита, в които, от една страна, тя приема общо, че предоставената от Grohe информация има съществена добавена стойност, и от друга страна, обяснява по-точно причините, поради които е счела, че предоставените от Grohe документи са ѝ позволили да подкрепи доказателствата по преписката и че следователно имат съществена добавена стойност.

164 Следователно трябва да се отхвърли искането на жалбоподателите Общият съд да обяви за недопустими приложения 35 и 37 към писмената защита.

165 Трето, следва да се констатира, че от съдържащите се в приложения 35 и 37 към писмената защита таблици следва, както приема Комисията в съображение 1279 от обжалваното решение (вж. точка 155 по-горе), че по отношение на много голям брой документи, предоставени от Grohe на 15 и 17 ноември 2004 , не може да се счита, че имат съществена добавена стойност, тъй като Комисията вече ги е притежавала, доколкото съдържащата се в тях информация е била събрана по време на проверките. Вярно е също, че противно на поддържаното от Комисията по отношение на много от предоставените от Grohe документи, като поканите за участие в срещите на германското сдружение AGSI и на Euroitalia, също не може да се счете, че имат съществена добавена стойност, тъй като тези документи могат да бъдат получени по силата на член 18 от Регламент № 1/2003 (вж. цитираната в точка 152 по-горе съдебна практика) или тъй като Комисията вече разполагала с протоколи от тези срещи. Същото важи и по отношение на документи, предоставени от Grohe, на които Комисията не се основава в обжалваното решение, за да докаже нарушението.

166 Без да се засягат констатациите по предходната точка обаче, трябва да се констатира, най-напред, че както следва по-специално от приложение 28 към жалбата и от приложение 34 към писмената защита, в устните изявления, които прави в подкрепа на искането си да се ползва от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., Grohe, от една страна, признава участието си в нарушението, а от друга, потвърждава сравнително точно вече притежавана от Комисията информация за функционирането на картела и за собственото си участие в него в рамките на германски и италиански сдружения, като посочва датите, местата, участниците и обсъжданите теми на срещите в рамките на посочените сдружения.

167 По-нататък, Grohe е предоставило известна информация относно нарушението, с която Комисията не е разполагала преди това, както и документи, които я подкрепят. Две срещи потвърждават тази констатация.

168 От една страна, в Италия, що се отнася до срещата на Michelangelo от 19 юли 2002 г., на която се позовава Grohe в отговора си от 17 ноември 2004 г., последното уточнява, че между участниците е обменена подробна информация относно продажбите и индивидуалните пазарни дялове, и доказва този факт, като предоставя на Комисията протокола от тази среща. Доводът на жалбоподателите, че става дума само за една от 65-те срещи в рамките на Euroitalia и на Michelangelo и че Комисията вече е разполагала с достатъчно информация, за да санкционира картел относно крановете и фитингите в Италия, не оказва влияние върху констатацията, че това доказателство улеснява задачата на Комисията, като ѝ позволява да увеличи броя на доказателствата, на които може да се позове, за да санкционира нарушението.

169 От друга страна, в Германия, що се отнася до срещата на AGSI от 14 юли 2004 г., Комисията посочва, че само предоставената от Grohe таблица ѝ е позволила да докаже точно обмена на информация относно увеличенията на цените през 2005 г. В това отношение следва да се

констатира, че макар от бележка под линия 221 от обжалваното решение да следва, че преди това Комисията е разполагала с други доказателства, които ѝ позволяват да констатира нарушението, жалбоподателите все пак не са оспорили обстоятелството, че нито едно писмено доказателство не е толкова подробно и че така се засилва способността на Комисията да докаже начина на функциониране на картела.

170 В светлината на констатациите, изложени в точки 165—169 по-горе, трябва да се констатира, че противно на поддържаното от жалбоподателите в писменото им становище и по време на съдебното заседание, предоставената от Grohe информация, преценена в нейната цялост, има съществена добавена стойност, което обосновава възможността Комисията да предостави намаление на глобата на това предприятие.

171 Доводът на жалбоподателите, че от съображение 550 от Решение 2004/138/ЕО на Комисията от 11 юни 2002 година относно производство по прилагане на член 81 [ЕО] (по дело COMP/36.571/D-1, Австрийски банки — „клуб Lombard“) (ОВ L 56, 2004 г., стр. 1) следва, че искане за предоставяне на намаление по силата на известие относно сътрудничеството може да има съществена добавена стойност само ако съответното предприятие се позовава на нови факти, които преди това не са били известни на Комисията, и ако предоставя обяснения, които улесняват разбирането от тази институция на нарушението, трябва да се отхвърли като неоснователен. Всъщност, ако предоставената от дадено предприятие информация се отнася до неправомерни действия, които вече са известни на Комисията, която ѝ позволява да докаже действия, които тя не би могла да санкционира по друг начин, тази информация има съществена добавена стойност. Такова сътрудничество, което се различава от вече описаното в точка 151 по-горе, е полезно за Комисията за санкционирането на картела. Следователно при тези обстоятелства единствено фактът, че предприятието не е информирало Комисията за действия, за които преди това тя не знаела, не може да обори констатацията, че оказаното от него сътрудничество все пак има съществена добавена стойност.

172 Ето защо третото основание на жалбоподателите трябва да се отхвърли като неоснователно.

4. *По четвъртото основание, изведено от прилагането с обратна сила на Насоките от 2006 г.*

173 Жалбоподателите поддържат по същество, че прилагането в случая на Насоките от 2006 г. вместо на Насоките за определяне на глобите, наложени в приложение на член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и на член 65, параграф 5 от Договора за ЕОВС (ОВ C 9, 1998 г., стр. 3, наричани по-нататък „Насоките от 1998 г.“), които са в сила към момента, в който подават искането си, представлява нарушение на забраната за прилагане на правни норми с обратна сила, така както е установена от съдебната практика, от член 49, параграф 1 от Хартата на основните права и от член 7 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г.

174 Комисията оспорва тези доводи.

175 Съгласно съдебната практика забраната за прилагане на правни норми с обратна сила, така както следва от член 49 от Хартата на основните права, се прилага към всяко административно производство, което може да приключи с решение за налагане на санкции въз основа на нормите относно конкуренцията на Договора (вж. в този смисъл Решение на Съда от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 202), и не допуска да се приложи с обратна сила ново тълкуване на норма, установяваща нарушение, когато резултатът от това тълкуване не може да се предвиди по разумен начин към момента на извършване на нарушението (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело Groupe Danone/Комисия, точка 140 по-горе, точки 87—89 и цитираната съдебна практика, както и Решение на Общия съд

от 2 февруари 2012 г. по дело Denki Kagaku Kogyo и Denka Chemicals/Комисия, T-83/08, точка 120). За да се контролира спазването на този принцип, следва да се провери дали въпросното изменение е било разумно предвидимо към момента на извършване на съответното нарушение (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точка 224). Значението на понятието предвидимост зависи в голяма степен от съдържанието на разглежданите норми, от областта, която те обхващат, и от броя и качеството на техните адресати. Предвидимостта на закона допуска засегнатото лице да прибегне до компетентен съвет, за да може да оцени в разумна степен при наличните обстоятелства последиците, които могат да възникнат от определен акт. Това е особено вярно по отношение на упражняващите професионална дейност, които са свикнали с необходимостта да демонстрират високо ниво на грижа при упражняване на професията си. Така може да се очаква, че те ще проявят особено внимание при оценката на рисковете, с които е свързана посочената дейност (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точка 219).

176 В това отношение следва да се припомни, че ефикасното прилагане на нормите относно конкуренцията, така както произтичат от разпоредбите на Регламент № 1/2003, изисква Комисията да може, в определените от член 23, параграф 2 от посочения регламент граници, да увеличи по всяко време равнището на глобите, ако това е необходимо за прилагане на политиката на конкуренция. От това следва, че предприятията, по отношение на които е образувано административно производство, което може да доведе до налагане на глоба, не могат да имат оправдани правни очаквания нито по отношение на това, че Комисията няма да определи по-големи глоби от налаганите по-рано, нито по отношение на метода на изчисляване на глобите, а напротив, те трябва да отчитат възможността Комисията във всеки един момент да реши да увеличи размера на глобите спрямо прилагания в миналото, било като увеличи размера на глобите, налагайки глоби с индивидуални решения, било като приложи в конкретни случаи правила за поведение с общо значение като Насоките (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 175 по-горе, точки 227—230, и Решение по дело Groupe Danone/Комисия, точка 140 по-горе, точки 90 и 91).

177 В случая, от една страна, следва да се констатира, че Насоките от 2006 г. са част от правната рамка, наложена с член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент № 1/2003, че допринасят за уточняване на пределите за упражняване на произтичащото от тази разпоредба право на преценка на Комисията и че съгласно член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 точка 32 от Насоките от 2006 г. определя тавана на окончателния размер на глобата за всяко участващо в нарушението предприятие или сдружение от предприятия на 10 % от общия оборот, реализиран през предходната стопанска година.

178 От друга страна, следва да се посочи, че дори при липсата на изрична разпоредба за периодично преработване на Насоките от 1998 г., жалбоподателите е трябвало, предвид съществуващата съдебна практика, да отчетат възможността Комисията да реши да приеме и приложи нови насоки за определяне на размера на глобите след извършване на нарушението (Решение по дело Denki Kagaku Kogyo и Denka Chemicals/Комисия, точка 175 по-горе, точка 116).

179 Предвид гореизложените съображения следва да се заключи, че Насоките от 2006 г., и в частност съдържащият се в тях нов метод на определяне на глобите, ако се предположи, че той е имал отегчаващо действие спрямо нивото на наложените глоби, са били разумно предвидими за предприятия като жалбоподателите към момента на извършване на констатираното нарушение, и че като в спорното решение е приложила Насоките от 2006 г. към извършеното преди тяхното приемане нарушение, Комисията не е нарушила забраната за прилагане на правни норми с обратна сила (вж. в този смисъл Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 175 по-горе, точки 231 и 232, и Решение от 18 май 2006г. по дело Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия, C-397/03 P, Recueil, стр. I-4429, точка 25).

180 Нито един от двата довода, които жалбоподателите изтъкват, за да подчертаят, че прилагането с обратна сила на Насоките от 2006 г. е било непредвидимо в случая, не може да опровергае констатацията по предходната точка.

181 Първо, жалбоподателите изтъкват, че макар преди приемането на Насоките от 1998 г. предприятията да не са могли да имат оправдани правни очаквания, че методът на изчисляване на глобите ще остане непроменен, положението било различно след приемането на тези насоки, предвид нарастващото значение, което Насоките от 2006 г. отдават на критерия за продължителността. Трябва да се констатира обаче, че доколкото нито една разпоредба от Насоките от 1998 г. не показва, че те няма да бъдат променени, за да се гарантира ефикасното прилагане на нормите относно конкуренцията на Съюза, жалбоподателите не могат да имат никакви оправдани правни очаквания в това отношение, включително че критерият за продължителността на картела няма да има нарастващо значение при определянето на размера на глобата при приемането на нови насоки. Ето защо този довод на жалбоподателите трябва да се отхвърли като неоснователен.

182 Второ, жалбоподателите изтъкват, че са имали оправдани правни очаквания, че Насоките 1998 г. ще се приложат към фактите по случая, тъй като, от една страна, са подали искането си точно след като с посоченото в точка 175 по-горе Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия Съдът се е произнесъл в полза на законосъобразността на Насоките от 1998 г., и от друга страна, Комисията е приела изложението на възраженията две години след проверките. В това отношение трябва да се посочи, че тези два довода не оказват никакво влияние върху посочената в точки 176 и 177 по-горе констатация, а именно че е достатъчно предвидимо, че Комисията ще промени размера на глобите съгласно нуждите на своята политика и следователно ще приложи към фактите по настоящия случай Насоките от 2006 г. Следователно тези доводи трябва да се отхвърлят като неотносими.

183 При тези обстоятелства четвъртото основание следва да се отхвърли изцяло.

184 В светлината на анализа на четирите основания, изложени от жалбоподателите, първо, от една страна, следва да се уважи частично първото основание и предвид факта, че грешката, допусната от Комисията в това отношение, засяга самата констатация за наличие на нарушението (в случая картел), да се отмени частично член 1, параграф 1, точки 3 и 4 от обжалваното решение по изложените в точка 128 по-горе мотиви. От друга страна, в рамките на искането на жалбоподателите за изменение на решението трябва да се посочи начинът, по който тази незаконосъобразност се отразява на размера на глобите, наложени на жалбоподателите. Второ, от една страна, следва да се уважи второто основание по изложените в точка 138 по-горе мотиви, и от друга страна, в рамките на искането на жалбоподателите за изменение на решението трябва да се посочи начинът, по който тази незаконосъобразност се отразява на размера на глобата. Трето, искането за отмяна трябва да се отхвърли в останалата му част.

Б– *По представеното при условията на евентуалност искане за намаляване на размера на глобите, наложени на жалбоподателите*

185 Предвид второто искане на жалбоподателите, а именно Общият съд да намали размера на наложените им глоби (вж. точка 26 по-горе), при упражняване на своята пълна юрисдикция Общият съд трябва да разгледа, от една страна, начина, по който грешките, допуснати от Комисията и изложени в точки 128 и 139 по-горе, се отразяват върху изчисляването на размера на наложената на жалбоподателите глоба, и от друга страна, другите доводи, които жалбоподателите изтъкват пред Общия съд, за да получат намаление на размера на наложените им глоби.

1. *По начина, по който грешките на Комисията се отразяват върху размера на глобите*

186 Макар насоките да не предопределят преценката на съда на Съюза, когато се произнася в рамките на пълната си юрисдикция (Решение на Общия съд от 27 юли 2005 г. по дело Brasserie nationale и др./Комисия, T-49/02-T-51/02, Recueil, стр. II-3033, точка 169), в случая Общият съд счита за подходящо да се основе на тези насоки, за да преизчисли размера на глобата, по-специално тъй като те позволяват да се вземат предвид всички релевантни за конкретния случай елементи и да се наложат пропорционални глоби на всички участвали в констатираното нарушение предприятия.

187 В случая най-напред следва да се преизчисли размерът на глобата предвид посочената в точка 128 по-горе грешка относно извършеното в Италия във връзка с керамичния фаянс нарушение, а след това — окончателният размер на глобата, която трябва да бъде наложена, предвид по-специално посочена в точка 139 по-горе грешка.

188 Първо, що се отнася до глобата, която Комисията е могла да наложи на жалбоподателите единствено въз основа на участието им в нарушението относно керамичния фаянс в Италия, в съответствие с точка 13 от Насоките от 2006 г. и както правилно посочва Комисията в съображение 1200 от обжалваното решение, най-напред трябва да се вземе предвид оборотът, реализиран от въпросното предприятие през последната година, предхождаща участието му в нарушението. Доколкото последната година, предхождаща участието на жалбоподателите в нарушението на пазара на керамичен фаянс в Италия е 2000 година, следва да се вземе предвид оборотът на жалбоподателите на този пазар за тези продукти през тази година. Този оборот, предоставен от жалбоподателите на Общия съд в рамките на процесуално-организационните действия, по отношение на който, отново в рамките на процесуално-организационните действия, Комисията посочва, че не оспорва, е в размер на 210 461 486 EUR. Следователно именно този оборот трябва да се вземе предвид при изчисляване на размера н глобата, а не оборотът посочен в таблица B от обжалваното решение, който е в размер на 191 641 141 EUR, реализиран от жалбоподателите през 2003 г.

189 Второ, що се отнася до процентите от оборота, които трябва да се вземат предвид съгласно точки 23 и 25 от Насоките от 2006 г., най-напред следва да се посочи, че участието на жалбоподателите в разглеждания картел е дълго, тъй като е безспорно, че в Австрия те са участвали в нарушение, продължило 10 години и 3 месеца за крановете и фитингите и 9 години и 8 месеца за керамичния фаянс. Освен това нарушението, в което са участвали, трябва да се счита за много тежко, тъй като се е състояло в координиране на увеличенията на цените на няколко продукта в няколко държави членки. Само тези елементи са достатъчни, за да се приеме, както прави Комисията в съображения 1220 и 1225 от обжалваното решение, че трябва да се приложи ставка от 15 % при изчисляване, от една страна, на основния размер на глобата, предвиден в точки 21—23 от Насоките от 2006 г., и от друга страна, след прилагане на коефициент за умножение, свързан с продължителността на нарушението (вж. точка 190 по-долу), на допълнителната сума с възпиращ ефект, предвидена в точка 25 от посочените насоки.

190 Трето, доколкото нарушението, извършено относно керамичния фаянс в Италия, е с продължителност от 11 месеца, а не — от 11 години и 7 месеца, е необходимо, съгласно точка 24 от Насоките от 2006 г., основният размер да се умножи с коефициент за умножение 0,92, а не 11,58, както посочва Комисията в таблица Г от обжалваното решение.

191 В светлината на съображенията, изложени в точки 188—190 по-горе, размерът на глобата, която трябва да се наложи на жалбоподателите за нарушението относно керамичния фаянс в Италия, е закръглен надолу към 60 612 000 EUR, а не към 360 000 000 EUR, както приема Комисията в таблица Д от обжалваното решение. Всъщност сумата от 60 612 000 EUR се получава в резултат на следното изчисление: [(210 461 486 x 15 %) x 0,92] + (210 461 486 x 15 %).

192 На второ място, в светлината на направеното в предходната точка изчисление, както и на констатацията по точка 139 по-горе, че Комисията не може да наложи глоба на жалбоподателите за нарушенията относно керамичния фаянс в Белгия и във Франция, основният размер на глобата, която трябва да се наложи, е 171 812 000 EUR преди прилагането на намалението от 30 % на основание Известието относно сътрудничеството от 2002 г., а не 479 730 000 EUR (вж. таблица Ж от обжалваното решение), намалени на 465 844 000 EUR, за да се отчете тавана от 10 % от оборота на жалбоподателите (вж. таблица Е от обжалваното решение). Всъщност сумата от 171 812 000 EUR съответства на глобите, наложени за нарушенията относно керамичния фаянс в Германия (5 700 000 EUR — сума, която не се оспорва от жалбоподателите), в Италия (60 612 000 EUR) и в Австрия (2 700 000 EUR — сума, която не се оспорва от жалбоподателите), от една страна, и относно крановете и фитингите в Германия (9 600 000 EUR), в Италия (90 000 000 EUR) и в Австрия (3 200 000 EUR), от друга страна. Тъй като Комисията е предоставила намаление от 30 % на размера на глобата на основание Известието относно сътрудничеството от 2002 г., общият размер на глобата за извършеното от жалбоподателите нарушение е 122 711 400 EUR, а не 326 091 196 EUR, както е посочено в таблица 3 от обжалваното решение.

193 Общият съд счита за уместно при упражняване на пълната си юрисдикция да разпредели между жалбоподателите така преизчисления общ размер на глобата, а именно 122 711 400 EUR, съгласно следните две правила. От една страна, глобите приети от Комисията в член 2, параграф 3, букви в), г) и е)—и) от обжалваното решение не трябва да се променят, тъй като жалбоподателите не са доказали, че глобите, наложени на посочените в тези членове дружества, са незаконни или неподходящи. По тази причина основният размер на глобата, която трябва да се разпредели между Trane, Wabco Europe и Ideal Standard Italia, е 113 005 480 EUR (тоест 122 711 400 – 1 519 000 – 5 575 920 – 2 611 000). От друга страна, нито от доводите на жалбоподателите, нито от преписката пред Общия съд следва, че скàлите на разпределение, които Комисията използва в обжалваното решение, за да наложи индивидуални или солидарни глоби на Trane, на Wabco Europe и на Ideal Standard Italia, са непропорционални. Това кара Общият съд да заключи, че следва да се наложат глоби, първо, на Trane в размер на 92 664 493 EUR (вместо в размер на посочените в член 2, параграф 3, буква а) от обжалваното решение 259 066 294 EUR), второ, солидарно на Wabco Europe и на Trane в размер на 15 820 767 EUR (вместо в размер на посочените в член 2, параграф 3, буква б) от обжалваното решение 44 995 552 EUR), трето, солидарно на Ideal Standard Italia, Wabco Europe и Trane в размер на 4 520 220 EUR (вместо в размер на посочените в член 2, параграф 3, буква д) от обжалваното решение 12 323 430 EUR).

2. *По допълнителните доводи, изтъкнати от жалбоподателите в подкрепа на искането им за намаляване на размера на глобите*

194 Жалбоподателите изтъкват два допълнителни довода в подкрепа на искането си за промяна на размера на наложените им глоби.

195 В това отношение трябва да се припомни, че според съдебната практика, от една страна, при упражняване на пълната си юрисдикция Общият съд трябва да направи самостоятелна преценка, като вземе предвид всички обстоятелства по конкретния случай и като спазва основните принципи на правото на Съюза, като принципа на пропорционалност (вж. в този смисъл Решение по дело Romana Tabacchi/Комисия, точка 28 по-горе, точки 179 и 280) или принципа на равно третиране (Решение по дело Erste Group Bank и др./Комисия, точка 149 по-горе, точка 187).

196 От друга страна, упражняването на пълен съдебен контрол на основание на пълната юрисдикция не е равнозначно на служебен контрол. Следователно с изключение на правните основания, свързани с императивни правни норми, които съдът е длъжен да повдигне служебно, като

липсата на мотиви на обжалваното решение, жалбоподателят е този, който трябва да посочи правните основания срещу решението и да представи доказателства в подкрепа на тези правни основания (вж. в този смисъл Решение по дело Chalkor/Комисия, точка 28 по-горе, точка 64).

197 На първо място, жалбоподателите искат от Общия съд да намали размера на наложените им глоби поради качеството на сътрудничеството, което са оказали на Комисията. Те подчертават по-специално, че са подали искането си много бързо след проверките, че макар да е подадено няколко дни след искането на Grohe, качеството на тяхното искане далеч надхвърля това на искането на Grohe, по-специално тъй като съдържа повече от 130 документа, и че Общият съд не трябва да отдава предимство и да насърчава бързината на подаване на дадено искане за сметка на качеството му.

198 В случая Общият съд счита, че нито един от доводите, посочени от жалбоподателите в точка 197 по-горе, не обосновава допълнително намаляване на общия размер на глобата на жалбоподателите с 50 %, вместо само с 30 %. Всъщност, от една страна, Комисията е взела предвид тези доводи при оценката на полезността на искането на жалбоподателите и на Grohe. Именно поради бързината и качеството на искането си жалбоподателите са получили намаление с 30 %, въпреки че са едва трето предприятие след Masco и Grohe, което депозира искане пред Комисията на основание Известието относно сътрудничеството от 2002 г. От друга страна, с предоставеното от Комисията на жалбоподателите намаление на глобата в случая е постигната целта да се насърчат предприятията да подават възможно най-пълни и в най-кратък срок искания да се ползват от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. При тези обстоятелства предоставянето на намаление от 30 % както на Grohe, така и на жалбоподателите е справедливо. Всъщност, въпреки че жалбоподателите са били малко по-бавни от Grohe при подаването на искането си, тяхното искане съдържа повече доказателства със съществена добавена стойност от предоставените от Grohe доказателства.

199 Твърдението на жалбоподателите, че Комисията е „приела“ доводите им, че Общият съд трябва да намали глобата им с 50 %, тъй като в писмената си защита Комисията не е оспорила претенциите им в това отношение, е неубедително. От една страна, макар да е вярно, че в писмената си защита Комисията не е отговорила конкретно на искането за намаление, отправено от жалбоподателите на основание пълната юрисдикция на Общия съд, тя е поискала отхвърлянето на третото основание, което включва искането за намаляване на глобите на жалбоподателите поради сътрудничеството, което са оказали на Комисията. От друга страна и във всички случаи, липсата на оспорване от Комисията на доводите на жалбоподателите не е обвързваща за Общия съд при упражняване на пълната му юрисдикция.

200 При тези обстоятелства следва да се отхвърли първото искане на жалбоподателите за допълнително намаляване на глобата поради оказаното сътрудничество на Комисията.

201 На второ място, жалбоподателите искат намаляване на глобата с мотива, че към момента, в който решават да подадат искането си да се ползват от намаление на глобата на основание Известието относно сътрудничеството от 2002 г., Насоките от 1998 г. предвиждат налагането на по-малка по размер глоба от глобата, която би следвало да се наложи в резултат от прилагането с обратна сила на Насоките от 2006 г.

202 Комисията оспорва тези доводи.

203 В това отношение Общият съд констатира, че нито едно доказателство от преписката не позволява да се констатира, че размерите на глобите, така както са преизчислени и определени в точка 198 по-горе, са неподходящи предвид, от една страна, на тежестта и продължителността на извършеното от жалбоподателите нарушение, и от друга страна, на необходимостта на жалбоподателите да се наложат глоби с размер, който има възпиращ ефект.

204 При тези условия второто искане на жалбоподателя трябва да се отхвърли.

205 Следователно член 2, параграф 3, букви а), б) и д) от обжалваното решение трябва да се изменят по посочения в точка 193 по-горе начин, а исканията на жалбоподателите за намаляване на размера на глобите да се отхвърлят в останалата им част.

206 В светлината на всички гореизложени съображения и в съответствие с констатациите на Общия съд в точки 184 и 204 по-горе следва, първо, да се отмени член 1, параграф 1, точки 3 и 4 от обжалваното решение по изложените в точка 184 по-горе мотиви, второ, да се измени член 2, параграф 3, букви а), б) и д) от обжалваното решение по посочения в точка 193 по-горе начин, и трето, да се отхвърли жалбата в останалата ѝ част.

По съдебните разноски

207 Съгласно член 87, параграф 3 от Процедурния правилник Общият съд може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания.

208 В настоящия случай, тъй като жалбата е уважена частично, справедливата преценка на обстоятелствата по делото изисква Комисията да бъде осъдена да понесе, освен направените от нея съдебни разноски, и половината от съдебните разноски на жалбоподателите. Жалбоподателите ще понесат половината от направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) Отменя член 1, параграф 1, точки 3 и 4 от Решение C (2010) 4185 окончателен на Комисията от 23 юни 2010 година относно производство по прилагане на член 101 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/39092 — Оборудване за баня), доколкото Европейската комисия е осъдила Trane Inc., Wabco Europe BVBA и Ideal Standard Italia Srl за картел на италианския пазара на керамичен фаянс за период, различен от периода между 12 май 2000 г. и 9 март 2001 г.

2) Глобата, наложена на Trane в член 2, параграф 3, буква а) от Решение C (2010) 4185 окончателен, е в размер на 92 664 493 EUR.

3) Глобата, наложена солидарно на Wabco Europe и на Trane с член 2, параграф 3, буква б) от Решение C (2010) 4185, е в размер на 15 820 767 EUR.

4) Глобата, наложена солидарно на Ideal Standard Italia, на Wabco Europe и на Trane с член 2, параграф 3, буква д) от Решение C (2010) 4185, е в размер на 4 520 220 EUR.

5) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

6) Комисията понася половината от съдебните разноски на Wabco Europe, Wabco Austria GesmbH, Trane, Ideal Standard Italia и Ideal Standard GmbH, както и направените от нея съдебни разноски.

7) Wabco Europe, Wabco Austria, Trane, Ideal Standard Italia и Ideal Standard понасят половината от направените от тях съдебни разноски.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 септември 2013 г.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора 2

Производство и искания на страните 5

От правна страна 6

А – По представеното като главно искане за частична отмяна на обжалваното решение 6

1. По първото основание, изведено от грешка при изчисляване на глобата поради отчитане на стойността на продажбите на керамичен фаянс на италианския пазар на жалбоподателите 7

а) Припомняне на съдебната практика относно наличието и доказването на нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС 7

б) Кратко изложение на съображенията, поради които в обжалваното решение Комисията решава да санкционира жалбоподателите за участието им в нарушение в Италия 10

в) Анализ на доказателствата, които приема Комисията, за да установи наличието на нарушение относно керамичния фаянс в Италия в периода от 15 март 1993 г. до 9 ноември 2004 г. 11

По оспорването от жалбоподателите по време на административното производство на наличието на нарушение относно керамичния фаянс в Италия в периода от 15 март 1993 г. до 9 ноември 2004 г. 11

По доказателствата, които са приети в обжалваното решение, за да се установи наличието на нарушение относно керамичния фаянс в Италия в периода от 15 март 1993 г. до 9 ноември 2004 г. 13

– По доказване на наличието на картел относно керамичния фаянс в рамките на Euroitalia и на Michelangelo, що се отнася до срещите, в които жалбоподателите са единственото предприятие, производител на тези изделия, което участва в тези срещи 14

– По доказателствата за наличие на картел относно керамичния фаянс в рамките на Euroitalia и на Michelangelo, що се отнася до срещите, в които жалбоподателите са участвали заедно с други производители на посочения продукт 19

2. По второто основание, изведено от това, че при изчисляване на размера на глобата не е взет предвид фактът, че жалбоподателите се ползват от частично освобождаване от глоба по отношение на нарушението в Белгия и Франция 23

3. По третото основание, изведено от факта, че Комисията неправилно е счела, че жалбоподателите са едва второто, а не първото предприятие, което ѝ е предоставило доказателства със съществен доказателствен принос по смисъла на точка 21 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. 25

4. По четвъртото основание, изведено от прилагането с обратна сила на Насоките от 2006 г. 30

Б – По представеното при условията на евентуалност искане за намаляване на размера на глобите, наложени на жалбоподателите 32

1. По начина, по който грешките на Комисията се отразяват върху размера на глобите 33

2. По допълнителните доводи, изтъкнати от жалбоподателите в подкрепа на искането им за намаляване на размера на глобите 34

По съдебните разноски 36